Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὸν 1ον οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | *Ἀθῆναι, 7 Αὐγούστου 1937* | *Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 36*

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅτε τὸ ρόπαλό του ἦταν καὶ τόσο φοβερό· συνηθισμένο κι' αὐτὸ μπαστούνι. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἡσύχασαν κάπως πῶς δὲν εἶχαν νὰ κάμουν μὲ κανένα κακοῦργο τῆς ἐξοχῆς, εἶδαν ἄξαφνα τὸν ἄνθρωπο νὰ σταματᾷ μπροστά τους, νὰ στριφογυρίζῃ τὴ μαγγούρα του καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ:

— Πίσω, κλέφτες! Αὐτὰ τὰ χώματα ποὺ πατᾶτε εἶναι δικά μου! Ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι δικός μου! Πίσω καὶ σᾶς ἔφυγα!

Τότε κατάλαβαν. Ὁ κακόμοιρος ἦταν τρελλός. Στὴν τρέλλα του, μὲ τὴν ἰδέα πῶς πατοῦσαν τὰ χώματά του, μποροῦσε βέβαια καὶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν λόγος νὰ φοβηθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν πίσω. Τέσσερις ἦταν, μποροῦσαν νὰ τὸν κάμουν καλά, μιὰ καὶ δὲν ἦταν ὁ Ἡρακλῆς...

—Ἔμπρός! εἶπε ὁ Μοντανῆς. Μὴ δίνετε σημασία, τρελλὸς ἄνθρωπος εἶναι.

— Μ' αὐτὸν τὸν τρελλὸ ἐγὼ τὸν κάνω γνωστικό, εἶπε ὁ Δουμποδᾶνος.

— Τί λέει τὸ μικρούλι; ἔκαμε περιφρονητικὰ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ὅ,τι θέλω, ἀποκρίθηκε ὁ Δουμποδᾶνος. Μέριασε νὰ περάσουμε!

— Παλιόπαιδο!

Κι' ὁ ἄνθρωπος σήκωσε τὴ μαγγούρα του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ Δουμποδᾶνο κατακέφαλα. Εὐτυχῶς πρόφτασε ὁ Μάριος καὶ τὸν ἔσπρωξε, κι' ἔτσι ἡ μαγγουριὰ ἔπεσε στὸ κενό, ἀνάμεσα στὰ δυὸ παιδιά. Αὐτὸ ἐξερέθισε τὸν ἄνθρωπο ποὺ στράφηκε, μὲ σηκωμένη πάλι μαγγούρα, ἐναντίον τοῦ Μαρίου. Ὁ Μάριος, γνέφοντας στοὺς φίλους του νὰ μείνουν στὴ θέση τους, τὄβαλε στὰ πόδια. Ὁ μαγγουροφόρος τὸν ἐκυνήγησε. Τότε παρατήρησαν πῶς ἔτρεχε τρικλίζοντας, σκουντουφλώντας· μὰ κι' ἔτσι ἔτρεχε καλά. Καὶ σὲ λίγο ἔφτασε τὸ Μάριο καὶ κατάφερε μὲ μεγάλη ὁρμὴ τὴ μαγγούρα του, γιὰ νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Μάριος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ, ἡ μαγγούρα, πίσω του, ἔπεσε πάλι στὸ κενό. Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτό, ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε χάμω, φαρδὺς πλατύς, στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ξανασηκωθῇ. Φαίνεται, θὰ εἶχε χτυπήσει ἄσχημα. Ὁ Μάριος γύρισε καὶ τὸν ἐπλησίασε. Πλησίασαν κι' οἱ ἄλλοι τρεῖς. Ἔκπληκτοι εἶδαν τότε πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε πάθει τίποτα, παρὰ δὲν σηκωνόταν γιατί... τὸ εἶχε ρίξει στὸν ὕπνο! Τί μακάρια ποὺ κοιμόταν, ξαπλωμένος ἐκεῖ, καὶ πῶς ροχάλιζε κιόλα! Κι' ἐπιτέλους κατάλαβαν: δὲν ἦταν τρελλὸς ὁ κακόμοιρος, ἦταν μεθυσμένος.

Μὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο; Ἡ μέθη «μικρὰ μανία» δὲν εἶναι;.. Ὡστόσο κάθε φόβος τοὺς ἄφησε, ἔγιναν φαιδροὶ καὶ στάθηκαν ἕνα-γύρο, νὰ κάμουν χάζι τὸν μεθυσμένο ποὺ κοιμόταν. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ τὸν κοίταζαν γελαστοὶ κι' ἔλεγαν τάσταῖα τους, τοὺς ἐπλησίασε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε κατεβεῖ τρέχοντας ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ὕψωμα.

Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἡλικιωμένος, εὐπρόσωπος καὶ σεβάσμιος.

—Ἄ, τὸν κακόμοιρο, εἶπε μὲ οἶκτο, σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸ μεθυσμένο. Ἐδῶ ἔπεσε;.. Πρέπει νὰ τὸν τραβήξουμε στὴ σκιά, γιατὶ ἂν μείνῃ στὸν ἥλιο, μπορεῖ νὰ τοῦ ἔρθῃ καμμιὰ συμφόρησῃ. Βοηθῆστε με, καλά μου παιδιά.

Τότε ὅλοι μαζὶ σήκωσαν τὸ μεθυσμένο καὶ τὸν ἔφεραν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ὅπου ἦταν σκιά, καὶ τὸν ἄφησαν νὰ κοιμηθῇ ὥς ποὺ νὰ ξεμεθύσῃ, χωρὶς φόβο πιὰ νὰ πάθῃ τίποτα.

— Θὰ εἶσθε μαθηταὶ βέβαια, εἶπε ὁ σεβάσμιος ἡλικιωμένος στοὺς φίλους μας.

— Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθηκαν, σπουδάζουμε σ' ἕνα Λύκειο, στὸ Παρίσι.

— Καὶ τώρα τὶς διακοπὲς ταξιδεύετε...

— Μάλιστα. Συνοδεύουμε τὸ φίλο μας ἀπὸ δῶ, ποὺ πάει στὴν πατρίδα του νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς του.

— Καλὰ κάνετε. Κι' ἐγώ, παιδιά μου, εἶμαι δάσκαλος σ' ἐκείνη τὴν πόλη ποὺ βλέπετε...

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν μεθυσμένο; ρώτησε ὁ Σαιζάνης.

— Τὸν γνωρίζω καλά, ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος, καὶ σᾶς βεβαιῶ πῶς

«—Τὸν γνωρίζω ποὺ λέτε, ἄρχισε ὁ δάσκαλος νὰ τοὺς διηγῆται». (Σελ. 314 στ. α')

εἶναι πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε νὰ καθήσουμε ἐκεῖ-δά, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία του. Ἔτσι κι' ἔτσι ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν φυλάγω ὅσο εἶναι μεθυσμένος. Ἂν δὲν βιάζεσθε καὶ σεῖς. . .

Οἱ φίλοι μας βέβαια ἐβιάζουνταν· ἤθελαν ὅμως νἀκούσουν καὶ τὴν ἱστορία. Ἔτσι ἀκολούθησαν τὸ δάσκαλο ὡς τὴν αὐλὴ ἑνὸς ἐξοχικοῦ καφενείου ἐκεῖ κοντά, καὶ κάθησαν μαζί του.

—Τὸν γνωρίζω ποὺ λέτε, ἄρχισε ὁ δάσκαλος νὰ διηγῆται. Ἀντρέα Λιγουλάκη τὸν λένε. Τὸν εἶχα μαθητὴ κι' ἦταν τόσο καλὸ παιδί! Νὰ ἐδῶ, πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄψωμα, εἶναι τὸ πατρικό του σπίτι. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχει πιά. Τὸ ἔχασε, γιατὶ δυστύχησε κάποτε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ κάμῃ χρέη. Ἦταν τότε ποὺ τοῦ πέθαναν, σχεδὸν μαζί, ὁ πατέρας του, ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ μονάκριβό του παιδί. Ἡ μεγάλη του λύπη τὸν ἔκαμε ἀνίκανο γιὰ κάθε ἐργασία. Γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ βάλῃ ὑποθήκη τὸ σπιτάκι του, ποὺ τοῦ τὸ πῆραν ὕστερα οἱ δανειστές, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ τοὺς πληρώσῃ, φτωχὸς καὶ ἄργος καθὼς ἦταν. Αὐτό, παιδιά μου, ἐκορύφωσε τὴ δυστυχία του. Καὶ τότε ὁ κακόμοιρος τὸ ἔρριξε στὸ κρασί γιὰ νὰ ξεχνᾷ. Στὴν ἀρχὴ ἔπινε λιγο, ἔπειτα ἔπινε πολύ, ὥσπου τοῦ ἔγινε συνήθεια κι' ἀνάγκη. Τώρα, κάθε μέρα πρέπει νὰ μεθύσῃ. Κι' εἴδατε τί τρέλλες κάνει στὸ μεθύσι του. Τὸν εἶδα ἐγὼ ἀπὸ κεῖ-πάνω ποὺ σᾶς ρίχτηκε μὲ τὴ μαγγούρα του καὶ σᾶς φώναζε «κλέφτες», πὼς τοῦ πατεῖτε τάχα τὰ χώματά του. Κι' εἶναι τί καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι ξεμεθυστος! Ἀλλ' αὐτὰ κάνει τὸ κρασί. . .

Κι' ἐδῶ ὁ δάσκαλος μίλησε στὰ παιδιὰ γιὰ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς οἰνοποσίας, γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ προξενοῦν στὸν ἄνθρωπο, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, τὸ κρασὶ καὶ τἄλλα μεθυστικὰ ποτά. . . Οὔτε στὴ μεγαλύτερή του λύπη κι' ἀπελπισία, τοὺς εἶπε, δὲν πρέπει νὰ φανταθῇ κανένας πὼς μπορεῖ νὰ βρῇ παρηγοριὰ στὸ πιοτό, στὴ μέθη, στὴν τεχνητὴ αὐτὴ λήθη. Ἅμα βάζῃ ὅλη του τὴ δύναμη, ἀντέχει κανένας κι' ὅταν ἀκόμα θυμᾶται τὰ δεινά του καὶ μόνο στὴ θρησκεία καὶ στὴν ἐργασία μπορεῖ νὰ βρῇ μὲ τὸν καιρὸ παρηγοριά.

Ἐνῷ τοὺς μιλοῦσε ἔτσι ὁ δάσκαλος, ὁ Λιγουλάκης, ποὺ κοιμόταν στὴν ἴδια θέση ἀκίνητος, κουνήθηκε, σήκωσε τὰ χέρια του, ἔτριψε τὰ μάτια του. Εἶχε ξυπνήσει κι' εἶχε ξεμεθύσει. Ὁ κακόμοιρος σηκώθηκε μόνος του κι' ἄρχισε νὰ περπατῇ σιγά-σιγά. Ἀλλ' ἅμα εἶδε στὴν αὐλὴ τοῦ καφενείου τὸ δάσκαλο μὲ τὰ παιδιά, ποὺ τὰ γνώρισε βέβαια, τὄβαλε στὰ πόδια, πῆρε τὸν ἀνήφορο τοῦ ὑψώματος—ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶχε κατεβεῖ πρωτύτερα ὁ δάσκαλος—καὶ σὲ λίγο χάθηκε.

— Ποῦ πάει τώρα τρεχάλα; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Μοντανῆς.

— Δὲν τὸ καταλάβατε; εἶπε ὁ δάσκαλος. Μᾶς εἶδε καὶ ντράπηκε, ἐσᾶς προπάντων, γιατὶ θυμήθηκε αὐτὰ ποὺ εἶχε κάνει στὸ μεθύσι του." Ἔτσι πάντα, ὅταν ξεμεθάει, ντρέπεται ὁ κακόμοιρος μπροστὰ σ' ἐκείνους ποὺ τὸν εἶδαν μεθυσμένο. Ἔχει τὴ συναίσθηση. Δὲν τὸν ὠφελεῖ ὅμως καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἢ τὴν ἄλλη μέρα, θὰ ξαναμεθύσῃ. Τὸ πάθος τὰ νικᾶ ὅλα. Κι' εἶναι τόσο καλὸς ἄνθρωπος, σᾶς εἶπα, ὅταν δὲν εἶναι πιωμένος! Πῶς τὸν λυπᾶμαι!

— Καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ θεραπευθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος; ρώτησε ὁ Μοντανῆς.

—Ὑπάρχει ἕνας, ἕνας μόνο, ἀποκρίθηκε στενάζοντας ὁ δάσκαλος, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολος. . . Ἔχω τὴν ἰδέα, παιδιά μου, πὼς ἅμα ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἀποκτοῦσε πάλι τὸ σπιτάκι του, θὰ παρηγοριόταν, θὰ ξανάβρισκε τὴ δύναμη νὰ ἐργάζεται καὶ θὰ ἔπαυε νὰ πίνῃ. Ὤ, εἶμαι βέβαιος! Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸ νὰ βρεθῇ κανένας νὰ τοῦ δώσῃ ὅσα χρήματα χρειάζουνται γιὰ νὰ ξαναγοράσῃ τὸ σπιτάκι του;

Τὰ παιδιὰ κοιτάχθηκαν. Βέβαια δὲν ἦταν τόσο εὔκολο αὐτό. Ποιὸς θὰ βρισκόταν νὰ κάμῃ τέτοια γενναιοδωρία;. . .

Ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς, ποὺ εἶχε μείνει λίγο σκεπτικός, εἶπε σοβαρά:

— Δὲν εἶναι ἀδύνατο. . . Νομίζω πὼς κάποιος μπορεῖ νὰ βρεθῇ καὶ νὰ σώσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ δάσκαλος παραξενεύθηκε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ νεαρὸς μαθητής, καὶ τὸν ἐκοίταξε στὰ μάτια.

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό, παιδί μου; τὸν ρώτησε. Ξέρεις ἐσὺ κανένα;

—Ἴσως, ψιθύρισε ὁ Μοντανῆς, κοιτάζοντας ἀλλοῦ.

Τότε ὁ δάσκαλος κάτι κατάλαβε. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Μόνο ὅταν σηκώθηκε πιὰ γιὰ νὰ φύγῃ, λέγοντας πὼς πήγαινε νὰ ἴδῃ τί ἔκανε ὁ κακόμοιρος ἐκεῖνος, καὶ χαιρέτησε τὰ παιδιὰ ἕνα-ἕνα, στὸ Μοντανῆ, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι, εἶπε σιγά:

—Ἀλήθεια, παιδί μου, ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ θἄχε τὴ διάθεση νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ καλό;

—Ὑπάρχει, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς, ἀλλά. . . δὲν θέλω νἀκούσουν οἱ φίλοι μου.

—Ἔλα ἐδῶ. . .

Ὁ δάσκαλος πῆρε παράμερα τὸν Μοντανῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Λέγε μου. . . δὲν μᾶς ἀκοῦνε.

Κι' ὁ Μοντανῆς τοῦ εἶπε:

— Πίσω μας ἔρχεται ἕνας ἄνθρωπος. . . δικός μου. Μᾶς ἀκολουθεῖ χωρὶς νὰ παρουσιάζεται. Ἀλλὰ στὴν πόλη ποὺ θὰ πᾶμε, θὰ τοῦ κάμω ἕνα γράμμα καὶ θὰ τὸ ρίξω στὸ ταχυδρομεῖο. Θὰ τὸ ζητήσῃ." Ἔτσι τοῦ δίνω πάντα τὶς παραγγελίες μου. Λοιπόν, θὰ τοῦ γράφω νὰ ζητήσῃ τὸν Ἀντρέα Λιγουλάκη καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ σπίτι του. Ὁδηγῆστε τον καὶ σεῖς, θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς βρῇ.

Ὁ δάσκαλος ἔσφιξε μὲ συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ Μοντανῆ.

—Ἔβγε, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Ὁ πατέρας σου θὰ εἶναι πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀξιέπαινος ποὺ τοῦ ζητᾶς νὰ κάνῃ ἐυεργεσίες. Τώρα σώζεις ἕναν ἄνθρωπο. Σ' εὐγνωμονῶ κι' ἐγὼ ποὺ τὸν λυπᾶμαι καὶ τὸν ἀγαπῶ. Βγε, παιδί μου!

Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἔβλεπαν τὸν Μοντανῆ καὶ τὸ δάσκαλο νὰ μιλοῦν χωριστά, ἀποροῦσαν. Κι' ὅταν ὁ δάσκαλος ἔφυγε κι' ὁ Μοντανῆς γύρισε κοντά τους, τὸν ρώτησαν:

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΙΗ' 30–31

Ἀπ' τὶς ἐπιθυμίες σου
Πίσω νὰ μὴ βαδίζῃς
Καὶ κάθε σου διάθεση
Κακὴ νὰ ἐμποδίζῃς,
Σ' ὅ,τι ἡ ψυχή σου ἐγύρεψε
Ἂν πῇς νὰ ἐπιμείνῃς,
Γνώριζε πὼς ἐπίχαρμα
Κάθε σου ἐχθροῦ θὰ γίνῃς.

ΚΒ' 8

Ἐκεῖνος ποὺ διήγησῃ
Κάνει σὲ βλάκα, μοιάζει
Μ' ἐκεῖνον ποὺ σὲ ἄνθρωπο
Μιλάει ὅταν νυστάζῃ.
Ἀπ' ὅλη τὴν κουβέντα του
Γοῦ δὲν θὰ ἐννοήσῃ
Καὶ «τί μοῦ εἶπες, φίλε μου;»
Στὸ τέλος θὰ ρωτήσῃ. . .

ΚΖ' 25

Ψηλὰ λιθάρι ἂν ἔρριξες,
Κάτου θἀρθῇ καὶ πάλι,
Μὰ ξέρε πὼς στὸ ἴδιο σου
Θὰ πέσῃ τὸ κεφάλι.

ΜΑ' 12

Φρόντισε ὄνομα λαμπρὸ
Στὸν κόσμο αὐτὸν νὰ φτιάσῃς,
Γιατὶ μεγάλο θησαυρὸ
Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν χάσῃς.

ΛΕ' 7–8

Μονάχα ἂν σὲ ρωτήσουνε,
Μικρέ μου, νὰ μιλήσῃς·
Σὲ λίγα λόγια φρόντισε
Πολλὰ νὰ περικλείσῃς.
Νὰ φαίνεσαι πὼς ἤξερες
Καὶ θὲς νὰ σιωπήσῃς.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ΤΑΝ καιρὸς πού, ὅταν ἡ Διάπλασις, τὸ περιοδικὸ τῶν παιδιῶν, τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ἔλεγε τίποτα γιὰ τὶς «καινούργιες ἰδέες», τὶς ψυχοφθόρες, τὶς ἀντικοινωνικές, τὶς ἀνατρεπτικές, καὶ συμβούλευε τοὺς νεαροὺς ἀναγνῶστες της νὰ μὴ τὶς ἀκοῦνε, παρὰ νὰ μένουν πιστοὶ στὰ παλιὰ ἰδανικά, τὰ σωτήρια, βρίσκουνταν παιδιά, πολλὰ παιδιά, ποὺ διαμαρτύρουνταν μὲ ἀγανάχτηση! Καὶ παιδιὰ ἀπὸ οἰκογένειες, μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου, φοιτητές, Διαπλασόπουλα! Γιατί—μᾶς ἔγραφαν—ἡ Διάπλασις πάει ἐνάντια στὴν πρόοδο; Γιατὶ χτυπᾷ τὰ καινούργια ἰδανικὰ ποὺ τἀσπάζουνται σήμερα καὶ τἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι, οἱ ἀληθινὰ μορφωμένοι; Δὲν τὸ πῆρε ἀκόμα εἴδηση πὼς οἱ πατρίδες, οἱ θρησκεῖες, οἱ οἰκογένειες καὶ τὰ ρέστα, εἶναι πράγματα ξεπερασμένα, καὶ πὼς τώρα βασιλεύει ὁ κοσμοπολιτισμός, ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψης, καὶ τὄνειρο μιᾶς νέας κοινωνίας, ἀνώτερης, ἠθικώτερης, διαφορετικῆς; Ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι ἡ Διάπλασις, ἡ φιλοπρόοδη καὶ φωτισμένη νεολαία θὰ τὴν παρατήσῃ.—Ναί, παιδιά μου! ὡς ἐκεῖ εἶχε φθάσει ἡ διαφθορά· ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶχε διαστρέψει πολλὲς νεαρὲς ψυχὲς ἡ προπαγάνδα τῶν «νεωτεριστῶν», ποὺ τὴν ἄφηναν ἐλεύθερη νὰ βγάζῃ ἐφημερίδες, περιοδικά, βιβλία, φυλλάδια, ἐκκλήσεις, προκηρύξεις, καὶ νὰ δηλητηριάζῃ, νὰ ὀπονομεύῃ, νὰ διαστρέφῃ καὶ νὰ καταστρέφῃ: Διαπλασόπουλα νὰ φοβερίζουν πὼς θἀφήσουν τὸ περιοδικό τους, ἐπειδὴ ὑποστήριζε τὰ παλιὰ πατροπαράδοτα ἰδανικά, καὶ δὲν ἐπροπαγάνδιζε κι' αὐτὸ τὰ καινούργια, τὰ ἰδανικὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὤς ἐκεῖ! Μὰ ἦταν ὁλοφάνερο πὼς τρέχαμε σ' ἕναν κατήφορο ποὺ θὰ μᾶς ἔρριχνε στὸ βάραθρο; ἂν δὲν βρισκόταν κάποιος νὰ μᾶς σταματήσῃ.

Καὶ βρέθηκε. Εἶν' ἕνας χρόνος τώρα ποὺ κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Μόνος του. Χωρὶς βουλὲς καὶ γερουσίες ποὺ, ὅπως εἶχαν καταντήσει, δὲν ἄφιναν ποτὲ τοὺς κυβερνῆτες νὰ κάμουν τίποτα γενναῖο. Σύμφωνος μόνο μὲ τὸ Βασιλέα, τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀδιάφθορη ἀκόμα ὁλότητα τοῦ ἔθνους. Ἔτσι τὸ Κράτος ἔγινε Κράτος μὲ δύναμη, μὲ πυγμή, ἱκανὸ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησή του, τοὺς νόμους του. Κι' ὁ κατήφορος τελείωσε. Σταματήσαμε, κάναμε μεταβολὴ καὶ πήραμε τὸν ἀνήφορο τοῦ γυρισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει πιὰ προπαγάνδα ἀντιθρησκευτική, ἀντιπατριωτική, ἀντικοινωνική. Τὰ παλιὰ ἰδανικὰ ἀναστυλώθηκαν· θρησκεία, πατρίδα, οἰκογένεια, ἠθική. Κι' ἡ ἑλληνικὴ νεολαία σώθηκε ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ προσηλυτισμοῦ ποὺ τὴν ἐδηλητηρίαζε. Τώρα δὲν ἀκοῦει, δὲν διαβάζει, δὲν διδάσκεται παρὰ μόνο ὑγιᾶ, ἐθνικὰ καὶ σωτήρια. Γιατὶ τὸ Κράτος ἔχει δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὴν ἀγωγὴ τῆς νεολαίας. Καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ πίστη στὰ παλιὰ ἰδανικὰ καὶ νὰ τονώσῃ τὴ φυσική της αἰσιοδοξία καὶ τὴν ἐλπίδα της στὸ μέλλον. Οἱ κακοί της δασκάλοι φιμωθήκανε, σωπάσανε. Κι' οἱ καλοὶ ἔχουν τώρα ὅλη τὴν ἐλευθερία νὰ τῆς διδάσκουν τὰ σωτήρια. Τὰ βιβλιοπωλεῖα καθαρίσθηκαν ἀπὸ κάθε ἀριστερό, ὕποπτο βιβλίο. Κι' ἀπὸ τὰ σχολικὰ βιβλία—γιατὶ καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμα εἶχαν εἰσχωρήσει—ἀφαιρέθηκαν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐμπνέουν ἰδέες ἀντίθετες.

Ἡ 4 Αὐγούστου 1936, ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς πῆρε τὴν ἐξουσία, εἶναι ἡμέρα ἱστορική. Κι' ἡ ἐπέτειός της γιορτάσθηκε προχθὲς μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ μὲ ἀληθινὰ πάνδημη συμμετοχή. Τῆς ἄξιζε. Γιατὶ καὶ πολλὰ ἄλλα καλὰ ἔχει φέρει στὸν τόπο. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἐμᾶς, ποὺ τὴν ἀγωγὴ τῆς νεολαίας ἐθέσαμε σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, ἐνδιαφέρει ἡ ἀπολύτρωσή της ἀπὸ τὰ ψυχοφθόρα διδάγματα.

Κι' εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ ἀνακούφιση, μιὰ ἱκανοποίηση, ποὺ μποροῦμε τώρα νὰ λέμε τὶς ἰδέες μας ἐλεύθερα, δυνατά, χωρὶς τὸ δισταγμό—καὶ τὴ θλίψη—ποὺ εἴχαμε ἄλλοτε, ὅταν ξέραμε, ὅταν βλέπαμε, πὼς μιλοῦσαμε σὲ μιὰ νεολαία τόσο δηλητηριασμένη, ὥστε νὰ μᾶς φοβερίζῃ πὼς θὰ μᾶς ἀφήσῃ, ἂν ἐξακολουθοῦσαμε νὰ πηγαίνουμε ἐνάντια. . . στὴν πρόοδο!!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΕ'.

— Κρᾶ! κρᾶ! . . κρᾶ!

Μπά! καλέ, αὐτὴ ἡ φωνὴ εἶναι χωρὶς ἄλλο τοῦ Ἀράπη τοῦ Κόρακα. Καὶ νά, ὁ Μυταράκης, ποὺ ἔβοσκε κάπου ἐκεῖ, σηκώνει τὰ μάτια του καὶ τὸν βλέπει σκαλωμένο χαμηλά, σ'-ἕνα ξύλο.

— Καλημέρα σας! τοῦ λέει εὐγενικά, ἂν καὶ δὲν τὸν συμπαθοῦσε πολύ γιατ' εἶχε ἀκούσει πὼς ὁ Ἀράπης τρώει ψοφίμια.

— Καλημέρα, ἀποκρίθηκε ὁ κόρακας. Τί κάνεις ἐκεῖ, μικρέ μου; ψάχνεις γιὰ σπόρους;

— Μάλιστα, εἶπε ξερὰ ὁ Μυταράκης.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ σγαρλάῃ τὸ χῶμα μὲ τὰ πόδια του καὶ νὰ τρώῃ ἅμα ἔβρισκε κανένα σπόρο. Ὁ κόρακας τὸν κοίταζε ἀπὸ τὸ ξύλο του συλλογισμένος βαθιά. Καὶ σὲ λίγο πάλι τοῦ εἶπε:

— Καὶ δὲν βαρυέσαι;

— Γιατί νὰ βαρεθῶ; ἔκαμε μὲ ἀπορία ὁ Μυταράκης. Ἴσα ἴσα ποὺ αὐτὸ εἶναι πολὺ διασκεδαστικό.

— Χά, χά, χά! γέλασε περιφρονητικὰ ὁ κόρακας. Διασκεδαστικὸ τὸ λὲς αὐτό; Δὲν θἄχῃς ἰδέα ἀπὸ διασκέδαση. Δὲν ξέρεις τί εἶναι, παραδείγματος χάρι, νὰ πετᾷς καὶ νὰ κάνῃς παιχνίδια στὶς κορφὲς τῶν δέντρων. Ξέχασα ὅμως. Ἐσὺ εἶσαι κοτόπουλο, καὶ τὰ κοτόπουλα δὲν πετοῦν.

— Πῶς; ἔκαμε πειραγμένος ὁ Μυταράκης· πετῶ κι' ἐγὼ· κοιτάξτε!

Κι' ἔδωσε μιὰ μὲ τὶς φτερουγίτσες του καὶ σηκώθηκε. . . πενήντα πόντους ἀπὸ τὸ χῶμα. Ἔπειτα ξανάπεσε.

—Χά, χά, χά, χαρά στο! γέλασε πάλι ὁ κόρακας. Πέταμα ἦταν αὐτὸ

ἢ πήδημα ; Θὰ τὄκανες καὶ χωρὶς φτερά. Ἐγὼ μάλιστα ἀπορῶ τί σοῦ χρησιμεύουν ἐσένα, καὶ τῆς μάννας σου, καὶ τοῦ πατέρα σου, μὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πουλιῶν τῆς αὐλῆς, οἱ φτεροῦγες καὶ τὰ πούπουλα ποὺ ἔχετε. Ἰδὲς λιγάκι ἐμένα ! Κρᾶ, κρᾶ, κρᾶ!

Κι' ὁ Ἀράπης ὁ κόρακας ἄνοιξε τὶς φτεροῦγες του καὶ πέταξε ὣς τὴν κορφὴ ἑνὸς ψηλοῦ δέντρου, ὅπου ἐκάθησε, ἀφήνοντας τὸ Μυταράκη σαστισμένο, καὶ σὲ μιὰ μεγάλη ἀπορία, ποὺ πρώτη φορὰ γεννιόταν στὸ μυαλουδάκι του.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΙΟ-ΚΙΟ

Τρομερὲς ἀνησυχίες γεννήθηκαν στὴν ψυχὴ τοῦ Κιό-κιο. Γιατὶ κι' ἕνα σκυλὶ μπορεῖ νἄχῃ ἔννοιες καὶ στενοχώριες. Ὁ Κιό-κιο ἦταν ἕνα σκυλί. Τὸν τὸν λέγανε στὴν ἀρχή. Ἀλλά, κάποια μέρα, ἡ μεγαλύτερη δεσποινὶς τοῦ σπιτιοῦ τὸν φώναξε μὲ τρυφερότητα «Κιό-κιο». Ποῦ τὸ βρῆκε, καὶ πῶς τὸ εἶπε αὐτό, ἄγνωστο. Ὅμως, ἂν καὶ στὴν ἀρχὴ τὸ ὄνομα φάνηκε ἀστεῖο, χτύπησε ἔπειτα ὄμορφα στ' αὐτιά τῶν ἄλλων. Καὶ χωρὶς πολλὲς φασαρίες, ὁ Τὸπ ἔγινε Κιό-κιο. Τὸ συνήθισε αὐτὸ τὸ ὄνομα περισσότερο ἀπὸ τὸ «Βλάκα», πδὺ τὸν φώναζε ἡ ὑπηρέτρια ὅταν ἦταν θυμωμένη. Λοιπόν, αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ Κιό-κιο ἦταν στενοχωρημένος, ἀνόρεχτος, ἄκεφος.

Μὰ ἦταν καὶ νὰ μὴν εἶναι ;

Καὶ νὰ γιατί : Ἕνα βραδάκι, καταφτάνει ὁ κύριος—ὁ νέος κύριος—μὲ μιὰ ἄσπρη μαλλιαρὴ μπάλλα στὴν ἀγκαλιά του. . .

«Σὰν σκυλὶ μυρίζει. . .» σκέφτηκε ὁ Κιό-κιο. Καὶ τὰ ὑγρὰ ρουθούνια του κουνήθηκαν ζωηρά. Πλησίασε τρέχοντας τὸν κύριο, κουνώντας τὴν οὐρά του, καὶ μὲ σηκωμένα αὐτιά, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν κεῖνο ποὺ ἄσπριζε στὴν ἀγκαλιά του.

—«Βλάκα !» φώναξε κείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὑπηρέτρια περνώντας. Μὲ τὶς ἀγριονυχάρες σου κάνεις καταστροφὴ σὰν τρέχῃς στὸ παρκέτο . . .

Μάζεψε ταὐτιά, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ὁ καϋμένος ὁ Κιό-κιο, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Μὰ ὅταν ἡ φουριόζα ὑπηρέτρια ἔστριψε γιὰ τὴν κουζίνα, ξαναβρῆκε τὸ θάρρος του.

Μιὰ μικρὴ φωνή, μιὰ φωνίτσα ἀλλοιώτικη ἀκούστηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κυρίου.

Δυὸ μαῦρες χάντρες κουνήθηκαν ἀργά, καὶ κοίταζαν ἀπὸ κοντὰ τὸν Κιό-κιο.

Ἡ μεγάλη δεσποινίς, ξεφώνησε, χτυπώντας τὰ χέρια :

—Ὦ χρυσό μου ! σὰν ἀρνάκι εἶναι. . .

Καὶ πῆρε τὸ «ἀρνάκι» ἀπαλὰ καὶ προσεχτικὰ στὰ χέρια της, ἐνῷ ὁ Κιό-κιο σκεπτόταν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ τὸν λέγανε «ἀρνί». Ἀκοῦς ἀρνάκι ! !

Πλησίασε τὸ κορίτσι, καὶ ἔτριξε τὸ κεφάλι του στὰ πόδια της. . . Χάϊδευε τόσο ἁπαλὰ ἡ μεγάλη δεσποινίς!

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ οὔτε τὸν πρόσεξε. . .

—Χρυσό μου Κιό-κιο, ἔλεγε στὸ «ἀρνάκι», θὰ σ' ἔχω στὴν κάμαρά μου, σ' ἕνα καλαθάκι ὥσπου νὰ μεγαλώσῃς. . . Εἶσαι μικρουλάκι, καὶ σὲ πήρανε ἀπὸ τὴ μητέρα σου καϋμενούλη μου.

Ὁ μεγάλος, ἔγυρε ἐρωτηματικὰ τὸ κεφάλι του. . . Πῶς ; Ἀκόμη καὶ «Κιό-κιο» εἶπε τὸ «ἀρνὶ» ἡ κυρία του ; «Κιό-κιο ;» Αὐτὸ τὸ τιποτένιο κουτὸ σκυλί ; Ἄκουσε καλά ;

Μὰ ἡ μεγάλη δεσποινὶς συνέχιζε :

—Καὶ θὰ σοῦ βάλλω κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό, καὶ θὰ σοῦ λέω παραμυθάκια. . .

Ὁ Κιό-κιο, στηρίχτηκε ἀπογοητευμένος στὰ πισινά του πόδια, καὶ θλιβερὲς σκέψεις γέμισαν τὸ κεφάλι του. Τί ἀχάριστα πλάσματα οἱ ἄνθρωποι! Κι' αὐτός, ὁ ἀληθινὸς «Κιόκιο» ποὺ τῆς κράταγε συντροφιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα !

Μάλιστα ! ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὅταν αὐτὴ διάβαζε, ἢ ἔγραφε στὸ γραφειάκι τῆς κάμαράς της, αὐτὸς ξαπλωνόταν στὸ κίτρινο ταπετάκι πλάϊ της, καὶ ψευτοκοιμόταν. . . Μασσούλαγε καραμέλλες ἡ κυρία του ; Πάντα θὰ τοῦ ἔβαζε στὸ στόμα μία. . . Κι' αὐτὸς προσεχτικὰ τὴν ἔπαιρνε, μὴν δαγκώσῃ τἄσπρα δάχτυλά της. Ἦταν πιστὸς φίλος της. Τοῦλεγε τὶς λύπες της καὶ τὶς χαρές της. Φαντάσου, μιὰ μέρα τοῦχε πεῖ : «Κιό-κιο μου, ἡ ζωὴ εἶναι πικρή, μονάχα σένα ἀγαπάω, μόνο σένα ! !» Μάλιστα, μόνον αὐτόν ! Καὶ κάποτε ἄλλοτε : «Κιό-κιο μου, καλέ μου φίλε, εἶμαι τόσο χαρούμενη, ποὺ θἄθελα νἄμαστε ψηλὰ στὸ βουνό, στὸ «Νεράκι», θυμᾶσαι ; Νὰ κυλιστοῦμε στὸ στάρι, ὅπως τότε ποὺ ἔγδαρα τὰ πόδια μου, κι' ἔσπασα κι' ἕνα δόντι !» Ἂν θυμόταν ;

Καὶ τώρα ; Καὶ τώρα θἄχανε τὴν κυρά του ! Πετάχτηκε ἀγανακτισμένος καὶ γαύγισε ἄγρια, δυνατά, γιὰ διαμαρτυρία. . .

Ἡ μεγάλη δεσποινὶς τρόμαξε, ξεφώνησε. . .

—Ἀ ! Τόπ ! δὲν εἶσαι καλά ! . . Τί ἔπαθες ; Θέλεις νὰ φᾷς τὸ Κιοκιάκι ; Μέσα γρήγορα !

Τὸν εἶπε Τόπ ; τοῦ πῆρε τ' ὄνομα γιὰ τὸ ἀρνάκι, τὸ κουτὸ μαλλιαρὸ ἀρνί ;

Κοίταξε μὲ παράπονο τὴν κυρά του. Κι' ὕστερα, ἥσυχα, θλιβερά, πῆγε νὰ κρυφτῇ. Μιὰ μεγάλη χρυσόμυγα τὸν τριγύριζε, τραγουδώντας βουΐζοντας ὅλο θράσος.

Ἄλλοτε θὰ τὴν ἔχαβε στὸ λεπτό. Τώρα οὔτε τὴν πρόσεξε. Ξαπλώθηκε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ πόνο.

Ὁ Κιό-κιο ἦταν δυστυχισμένος. . .

***

Δυὸ μέρες τὸ «Ἀρνάκι» ἔμεινε στὸ σπῆτι. Μὰ τί περιποιήσεις ποὺ τοῦ κάναν ! . . Γαλατάκι τῆς ὥρας, ζεστὰ ροῦχα, οὔ ! φώναξε τὸ σκυλλάκι. . . οὔ ! . . κάτι θέλει. . . οὔ. . . κάτι ἔχει. . . Καὶ κεῖνο ἠλίθια κοίταζε γύρω του, μὲ τὴν κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό. . . Σὰν πασχαλινὸ ἀρνάκι. . . Ἀκριβῶς . . . σὰν κεῖνα τὰ κακομοίρικα, ποὺ θὰ τὰ σφάζανε γιὰ τὴ Λαμπρή. . .

Κι' ὅλοι ξεχάσανε τὸν Κιό-κιο ! Τοῦ μιλάγανε καμμιὰ φορά, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶχε ἀξιοπρέπεια. Κούναγε τὴν οὐρά του — σημεῖον ὅτι τοὺς ἄκουσε—ἀλλὰ δὲν πήγαινε σὰν ἄλλοτε, τρέχοντας κοντά τους. . . Ἡ μεγάλη δεσποινὶς θύμωνε, καθῶς ἦταν καὶ ἀνυπόμονη :

—Τί ἰδιότροπος ἔγινες, κύριε Τόπ! Θεέ μου ! Ζηλεύει τὸ καϋμένο τὸ ἀθῶο Κιό-κιο ! . .

Πόσο πικραινόταν σὰν ἄκουγε τέτοια λόγια ! Ὅλο ἀπαγόρευσες καὶ παρατηρήσεις ! Μὴν μπῇ σὲ κεῖνο τὸ δωμάτιο, μὴ γαυγίσῃ. . . Μὴ . . . μή. . . Πάει τὸ ξάπλωμα στὸ κίτρινο χαλάκι κι' ὁ γλυκὸς ὕπνος πλάϊ στὴν κυρία ποὺ διάβαζε. Τώρα ἡ κυρία παράτησε τὸ διάβασμα. . . Σὰν τρελλοκόριτσο ἔπαιζε μὲ τὸ «ἀρνάκι» !

Τὴ δευτέρα μέρα, ἔφυγε. Ξέχασε ὅμως νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της ποὺ μέσα ἦταν τὸ χαϊδεμένο. Σιγὰ-σιγὰ ὁ Κιό-κιο, ἔσπρωξε μὲ τὴ μούρη του τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. . . Μύρησε. . . κι' ἀπάνου στὸ ντιβάνι ἀνακάλυψε τὸ «ἀρνάκι». . . Κοιμόταν ἥσυχα ἀνασαίνοντας γρήγορα. Κούναγε νευρικὰ τὸ ρὸζ αὐτάκι του, ὅπου καθότανε μιὰ μύγα. Μὲ κόπο κράτησε τὸ στόμα του κλειστὸ ὁ Κιό-κιο. Χράπ ! νἄκανε, τὸ τέλειωνε στὴ στιγμή ! . . Αὐτὸς εἶχε παλαίψει μὲ ἀλεπού, στὸ κυνήγι ποὺ εἶχε πάει, στὸ δάσος. . . Νά, εἶχε πληγὴ στ' αὐτὶ

ἀπὸ τὴν πόλη. . . Κι' αὐτὸ τὸ κουτάβι. Ἀλλὰ ἡ κυρά του ; Θὰ λυπόταν ἂν τὄχανε αὐτό. . . Μούγκρισε λίγο, κι' ἐνῷ τὸ κουτάβι ἥσυχα ἄλλαζε πλευρό, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κίτρινο ταπέτο. . . Τρεῖς ἡμέρες εἶχε νὰ ξαπλωθῇ στὴν ἀγαπημένη του θέση.

***

Μά, σήμερα, σὲ λίγη ὥρα θἄφευγε τἀρνάκι. Θρῆνος καὶ διαμαρτυρίες, ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς τὸ εἶχε ὁποσχεθεῖ. Θὰ τὄπαιρναν στὶς δύο ἀκριβῶς ! Χαρὲς ὁ Κιό-κιο (ὁ ἀληθινὸς Κιό-κιο). Χοροπήδαγε, τρελλάθηκε στὰ παιχνίδια. μόνος του.

— Τρελλάθηκες, κύριε !

— Τόπ ! φρόνιμα ! . . Τοὔκοψαν τὴ φόρα. Χτύπησε ἡ πόρτα. Ἕνα παιδάκι ζήτησε τὸ σκυλί. Γύρω τὸ ἀποχαιρέτησαν ὅλοι. Μὰ κεῖνο χαμπάρι. . . Μασσούλαγε ἀδιάφορα τὴν κόκκινη κορδέλλα του ! Ὦ; καὶ παγωτὸ τοὔδωσε ἡ δεσποινὶς μὲ βουρκωμένα μάτια. . . «Ὅταν φωνάζῃ, θέλει συντροφιά, εἶναι σὰν παιδάκι, φοβᾶται μόνο του. . .» ἔλεγε στὸ ξένο παιδί. Ἡ δεσποινὶς βγῆκε στὸ παράθυρο καὶ τὸ παρακολοὐθησε ὣς ὅτου στρίψανε στὴ γωνία. Τότε, θλιβερὰ καὶ σιγά, γύρισε στὸ δωμάτιό της.

Ὁ Κιό-κιο τὴν ἀκολοὐθησε. Κάθισε στὸ κρεββάτι της καὶ σκούπισε τὰ μάτια της.

— Πάει τὸ Κιό-κιο μου, τὸ πείρανε. . . ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀγαπᾶνε σὰν καὶ μᾶς. . . ἔ, Κιο-κιάκι μου ;

Τοῦ χάϊδεψε τὸ κεφάλι. Τῆς ἔγλυψε ἁπαλὰ τὸ χέρι, κι' ἔτριψε τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά της.

Ξέχασε τὴν ἀχαριστία, μιὰ καὶ ἡ κυρία του θὰ ἔπαυε νὰ στενοχωριέται, ἦταν τρισευτυχισμένος. Ἐκναβρῆκε τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὸ κουτάβι. . . Ἡ μεγάλη δεσποινὶς τὸν εἶχε ξαναπεῖ Κιό-κιο. . .

Ἦταν τρισευτυχισμένος, ἀληθινά !

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Πεπόνια καὶ σταφύλια, σῦκα !
Τί πρῶτο καὶ τί ὕστερο ν' ἀφήσῃς !
Τί ποίηση καὶ πόση γλύκα
Ἔχουν τῆς Παναγιᾶς οἱ παρακλήσεις !

Ζέστη ! μὰ κι' ἀμμουδιὰ καὶ μπάνια,
Βουτᾶς μέσα σὲ θάλασσα δροσάτη,
Τί ἀστροφώτιστα οὐράνια,
Γλυκειὲς βραδυές ! ὅλο δροσιὰ ἀπ' τὸν [μπάτη !

Τί ξέγνοιαστα τὰ πρωϊνά μου,
Ἀέρα, φῶς ὁλημερὶς χορταίνω.
Γλυκὰ-γλυκὰ τὰ ὀνείρατά μου
Σὰν μ' ἔχῃ ὁ ὕπνος ἀγκαλιασμένο !

ΦΑΚ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Κάποιος ἐμπορᾶκος ποὺ τὸν ἔλεγαν Στέφανο, διατηροῦσε ἕνα μικρομάγαζο μὲ λογιῶν-λογιῶν φιλικά.

Αὐτὰ ὁ φιλικατζῆς—σὰν ἀκατάστατος ποὺ ἦτανε—τὰ εἶχε τόσο ἄταχτα μέσα στὰ διάφορα συρτάρια, ποὺ κι' ὁ ἴδιος, δὲν ἤξερε σὲ πιὸ μέρος βρισκόταν τὸ κάθε τι.

Ὅσοι πήγαιναν νὰ ψωνίσουν κάτι τὸν ρωτοῦσαν : «Ἔχεις, Στέφανε, ἀπ' αὐτό ;»

—Ἀκοῦς, λέει ; πῶς δὲν ἔχω ; Μὰ στάσου νὰ δοῦμε ποῦ τὄχω ;

Ἀμέσως ἄνοιγε ὁποιο συρτάρι τύχαινε μπροστά του κι' ἄρχιζε βιαστικὰ τὸ ψάξιμο.

Ἂν σὲ λίγο τὸ πετύχαινε, τὄδινε στὸν πελάτη λέγοντας πρόσχαρα ;

— Νά ! ἐδῶ ἦταν κρυμμένο τ' ἀφιλότιμο, πάρτο.

Ἂν ὅμως δὲν τὄβρισκε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ κλείσῃ ἄνοιγε κι' ὅλα τἄλλα συρτάρια γραμμή.

Σκαλίζοντας τότε νευρικὰ μέσα τους ἄρπαζε τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὰ πετοῦσε ἀπρόσεκτα στ' ἄλλα.

Ἔτσι τὸ μπέρδεμά τους γινότανε τοῦ χείρου-χειρότερο.

Στὸ τέλος ἂν δὲν ἔβρισκε τὸ ζητούμενο, κι' αὐτὸ δὲν ἦταν σπάνιο, σταύρωνε τὰ χέρια του κι' ἔλεγε γλυκομίλητα στὸν πελάτη :

— Τί νὰ σοῦ κάνω ; βλέπεις χάλασα τὸν κόσμο, νὰ σοῦ τὸ βρῶ, μὰ δὲν μπόρεσα. Τώρα κι' ὅλας θὰ βαλθῶ νὰ τὰ τακτοποιήσω, κι' ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ τἄχω πρόχειρα ὅλα.

Σὰν ἔμενε μόνος ἔπιανε νὰ τὰ ξεχωρίσῃ μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε, γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε τὴ μέθοδο οὔτε τὴν ὑπομονή.

Ἔτσι γρήγορα βαρυότανε, τἄφηνε ὅπως ἦταν στὰ συρτάρια τους, ἔβγαινε ἀπ' τὸ μαγαζί του καὶ σκότωνε τὴν ὥρα του μιλώντας μὲ τοὺς γειτόνους του, γιὰ τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Κἄποτε τοῦ σφηνώθηκε στὸ νοῦ ἡ ἰδέα, πῶς γιὰ τὸ μπέρδεμα τῶν φιλικῶν του ἔφταιγε τὸ μαγαζί ποὺ εἶχε.

Δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ τὸ ἄλλαξε, καὶ στὸ νέο ὅμως ποὺ πῆγε, ἡ ἴδια ἀκαταστασία ἐβασίλευε, γιατὶ μετακόμισε τὰ πράγματά του ὅπως τὰ εἶχε ἀτακτοποίητα.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία του εἶχαν νὰ τὸ κάνουν οἱ συντοπῖτες του, τὴν ἔφερναν συχνὰ γιὰ κακὸ παράδειγμα στὰ παιδιά τους καὶ τονίζανε, πῶς ὅποιος δὲν ἀγαπάει τὴν τάξη δὲν θὰ προκόψῃ ποτὲ στὴ ζωή του.

Ἀκόμη ὅταν βλέπανε τὰ πράγματά τους κἄπως ἀσυγύριστα ἔλεγαν εἰρωνικά :

«Τὸ νοικοκυριό μας κατάντησε σὰν τοῦ Στέφανου τὸ μαγαζί !»

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Παιχνίδια στὴ θάλασσα

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Πρὶν βγῆ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν Βαρνάβα. Ὁ Βαρνάβας οὔτε τὸν εἶχε ἰδεῖ, οὔτε κουνιόταν διόλου. Ὁ Ἔρρῖκος ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα πίσω του καὶ βγῆκε ἔξω στὸ σκοτάδι. Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ χῶμα πῆρε φόρα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο γοργοτώτερα μποροῦσε, ἴσα μπροστά του. Ἔτρεξε, ἔτρεξε, λαχανιάζοντας, ὥσπου μιὰ φοβερὴ ἔκρηξη τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ καὶ νὰ κοιτάξῃ πίσω του.

Καὶ τότε, ἐνῶ τὰ πόδια του ἔτρεχαν ἀπὸ τὴ συγκίνηση, εἶδε μιὰ μεγάλη φλόγα νὰ ἀνεβαίνῃ δρμητικὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ξαφνικὰ νὰ σταματήσῃ. Ἄλλες φλόγες πετάχτηκαν ψηλότερες, σχημάτισαν μιὰ πελωρία καμπύλη ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν ὅλο καὶ χαμηλότερα καὶ ὁ Ἔρρῖκος ἄκουσε ἕνα ἐκκωφαντικὸ σφύριγμα.

Ἡ βολίδα εἶχε ξαναπέσει στὸν Ἄρη!

* * *

Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει ὁ Ἔρρῖκος δὲν εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ ὅσο ἤθελε τὴν ἔννοια του καὶ τὴ στενοχώρια του. Εἶχε προσποιηθεῖ τὸν εὐθυμο, τὸν ξένοιαστο, μὰ ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ εὐθυμία του αὐτὴ ἦταν τόσο ὑπερβολικὴ ὥστε φαινόταν προσποιημένη.

Ἡ Καΐτη δὲν εἶχε πεῖ τίποτε, μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε προσέξει. Δὲν εἶχε ρωτήσει τίποτε γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν θὰ τῆς ἔλεγαν τίποτε, παρακολουθοῦσε ὅμως τὸν Ἔρρῖκο ἄγρυπνη καὶ ἡ ἀνησυχία της γινόταν ὅλο καὶ μεγαλύτερη.

Ἡ ἔννοια της αὐτὴ καὶ ἡ ἀνησυχία της ἦταν δυνατώτερες ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ὑπνωτικό. Καὶ ὅταν ὁ Ἔρρῖκος στάθηκε πάνω ἀπὸ τὴν κουκέτα της γιὰ νὰ τὴν ἴδῃ ποὺ κοιμόταν, τὸ κατάλαβε, μ' ὅλη τὴν νάρκη ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει.

Γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἔπρεπε νὰ πκλαίψῃ μὲ τὸν ὕπνο, ποὺ βάρυνε ἐπάνω της σὰν ἕνας ἀσήκωτος βράχος. Τὰ βλέφαρά της ἦταν βαρειὰ σὰν μολύδι καὶ χρειάσθηκε νὰ βάλῃ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ σηκώσῃ. Στὸ τέλος ὅμως νίκησε. Καὶ καταφερε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἔρρῖκος ἔβγαινε ἀπὸ τὴν βολίδα.

Μὴ βλέποντάς τον πουθενά, ἐνῶ λίγες στιγμὲς πρὶν τὸν εἶχε αἰσθανθεῖ τόσο κοντά της, σηκώθηκε ὁλόρθη με μιᾶς κυριευμένη ἀπὸ ἀσυγκράτητη ἀγωνία.

— Βαρνάβα! φώναξε, ποῦ εἶναι ὁ κύριος Μπερνόν.

Μὰ ὁ Βαρνάβας δὲν τῆς ἀπαντοῦσε· ὡστόσο τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ τὰ εἶχε καρφωμένα ἐπάνω στὸ χρονόμετρο. Ἀδύνατο νὰ βγάλῃ κανεὶς λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐξαλλη ἡ Καΐτη ἔτρεξε νὰ ξυπνήσῃ τὸν πατέρα της καὶ τὸν Ἀνδρέα. Μὰ ἐκεῖνοι κοιμοῦνταν βαθύτατα.

Ἄρχισε νὰ τοὺς ξεκουνάῃ, νὰ τοὺς τινάζῃ, στὸ τέλος τοὺς ἔδωσε δυὸ-τρεῖς μπάτσους. Μὰ ἐκεῖνοι μουγγριζαν ἢ μουρμούριζαν ἀσυνάρτητα λόγια μὲς στὰν ὕπνο τους καὶ δὲν ξυπνοῦσαν. Πέρασαν πολλὰ λεπτὰ ὥσπου νὰ συνέλθουν καὶ νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Ἔρρῖκος εἶχε φύγει καὶ τοὺς εἶχε ἀφήσει μόνους μέσα στὴ βολίδα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἀνασηκώνονταν ἀπὸ τὶς κουκέτες τους ὁ Βαρνάβας κατέβαζε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν μοχλό.

Ὁ Ἀνδρέας ποὺ εἶχε ἰδεῖ τὴν κίνησή του ὥρμησε κατὰ πάνω του, μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἄρπαζε μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες, ἡ μοιραία χειρονομία εἶχε πιὰ γίνει.

Μὰ ἡ Καΐτη, εἶχε κι' αὐτὴ ὥρμήσει, ὄχι πιὰ πρὸς τὸν Βαρνάβα, ἀλλὰ πρὸς τὸν μοχλό, καὶ γοργὴ σὰν ἀστραπὴ τὸν σήκωσε πάλι ψηλά.

Ἡ ἔκρηξη δὲν εἶχε κρατήσει περισσότερο ἀπὸ ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου καὶ ἡ βολίδα μόλις κι' ἔκανε ἕνα πήδημα καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα στὸν ἀέρα.

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸν πίνακα μὲ τοὺς μοχλοὺς γιὰ νὰ φρενάρῃ ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν πτώση τῆς βολίδας, ὅπως τὸ εἶχε κάνει στὴν περίπτωση τῆ δική του. Μὰ τούτη τὴ φορὰ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ προφτάσῃ νὰ κανονίσῃ σὲ ποιὸ μέρος θὰ ἔπεφτε ἡ βολίδα. Καὶ μόλις ἔφθασε κάτω χτύπησε ἐπάνω σ' ἕνα βράχο ποὺ ἔσπασε ἕνα ἀπὸ τὰ ντεπόζιτα τοῦ ἐκρηκτικοῦ ἀέριου. Τὸ ἴδιο βράδυ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ζημιᾶς. Τὸ πιστοποίησε ὅμως ὁ Ἔρρῖκος τὸ ἄλλο πρωΐ ὅταν ἤρθε καὶ συνάντησε τοὺς φίλους του.

Ἡ θυσία του ἦταν μάταιη. Ἡ βολίδα ἦταν πιὰ ἄχρηστη καὶ ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, κανένας τους δὲν ἔμελλε νὰ ξαναΐδῃ ποτὲ τῆ Γῆ.

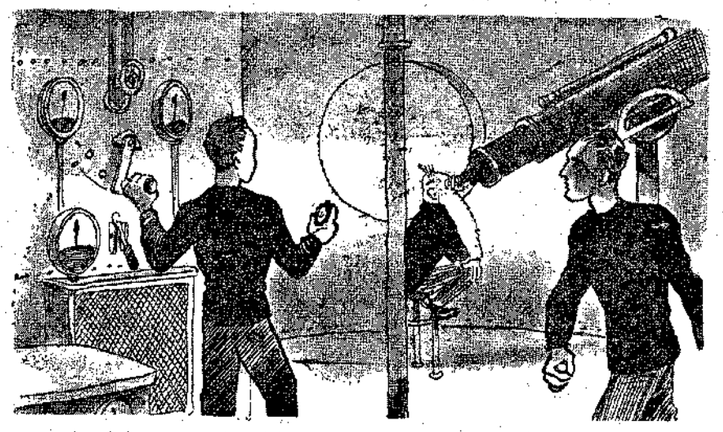

«Ὁ Ἔρρῖκος μὲ τὸ χρονόμετρο στὸ χέρι περίμενε νὰ δώσῃ ὁ καθηγητὴς τὸ σύνθημα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἡ τελευταία ἐλπίδα

Μπρὸς στὴν ἀποκάλυψη αὐτὴν ὅλοι ἔμειναν συντετριμμένοι. Μόνο ὁ Βαρνάβας φαινόταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε πόσο ἀπελπιστικὴ ἦταν ἡ θέση τους. Ἔκανε σὰν τρελλὸς καὶ ὅλην ὥρα ρωτοῦσε: «Θὰ φύγουμε, ἔ; Δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ;» Καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν γεμάτο ἀγωνία.

Ὁ Ἔρρῖκος τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀόριστα: «Ναί, μὰ ὄχι τώρα ἀμέσως». Ἀπὸ μέσα του ὅμως σκεπτόταν: «Ἂν τοῦ ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια θὰ ἦταν ἄξιος νὰ πάῃ νὰ γκρεμισθῆ ἀπὸ κανένα βράχο».

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΜΙΚΡΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1936 φυλλ. 38)

—Ἀφοῦ δὲν κάνομε πιὰ μεγάλες Κυριακές, ἐξ αἰτίας τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς ἀναβλητικότητάς σου, μοῦ εἶπε ἡ κυρία-Διάπλασις, ἂς κάνουμε τοὐλάχιστον μιὰ μικρή, γιὰ νὰ μὴν καταργήσουμε ἐντελῶς τὴν παράδοση. Πάψε λοιπὸν τὶς ἀπαντήσεις, ποὺ μᾶς ἔστειλαν τὰ παιδιά, σύμφωνα μὲ τὴν προκήρυξη διαβασέ τις, καὶ πρόσεξε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ χάσῃς καμμιά. Αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια ἐπιτρέπονται στὶς συνειθισμένες Κυριακές. Σὲ τούτη ἀπαγορεύονται αὐστηρά.

Ὁ «μοῦ» αὐτός, ποὺ τοῦ μιλοῦσε ἡ κυρία Διάπλασις, εἶναι ὁ ὑποφαινόμενος Ἀνανίας, ψυχογιὸς καὶ γραμματικὸς τῆς Διαπλάσεως τώρα καὶ πολλὰ... δίσεκτα χρόνια (ἔχω γεννηθῆ βλέπετε στὶς 29 Φεβρουαρίου καὶ μετράω πάντα ἕτσιτά χρόνια τὰ σχετικάμε μένα). Ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια μου 43 Κυριακές, ἡ τελευταία ὅμως ἡ 44η ἐσκάλωσε καὶ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους μένει ἀκόμη σκαλωμένη. Ὅπως κι' ἂν ἔχει ὅμως, μιὰ καὶ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγάλη Κυριακή, καλὴ εἶναι καὶ ἡ μικρή. Πῆρα λοιπὸν τὶς ἀπαντήσεις στὰ χέρια μου, μετὰ φόβου Θεοῦ, κλείστηκα στὴν κάμαρά μου, τὶς διάβασα μὲ προσοχή, τὶς ξεχώρισα, τὶς κατέτοξα, δὲν ἔχασα οὔτε μιά, καὶ ὅταν τελείωσα βγῆκα ἔξω στὸν διάδρομο καὶ ἄρχισα νὰ χτυπάω τὸ κουδούνι:

—Ντάγκα-ντούγκ, ντάγκα - ντούγκ!

Ὅλες οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ κυρὰ - Μάρθα ἔτρεξαν σὰν τρελλές:

— Τί συμβαίνει, τί τρέχει; Τί ἔπαθες, Ἀνανία!

— Δὲν ἔπαθα τίποτε, σημαίνω προσκλητήριο γιὰ Κυριακή.

— Τί!!!! φώναξαν ὅλες μὲ μιὰ φωνή. Θὰ κάνῃς τὴν κρίση τῆς Κυριακῆς; Πώ, πώ, πόσοι φούγνοι θὰ γκρεμίστηκαν!

— Μὴν εἶστε κουτές. Τὴ Μικρὴ Κυριακὴ θὰ κρίνουμε, ποὺ προκηρύχτηκε πέρσι τὸ καλοκαίρι. Ἀπόδειξι ὅτι βαστάω καὶ τὸ μικρὸ κουδούνι καὶ ὄχι τὸ μεγάλο.

Τέλος πάντων ἔγινε ἡ «σύναξις» καὶ πήγαμε ὅλοι ἐν σώματι στὸ γραφεῖο τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐγκατασταθήκαμε στὶς ὡρισμένες θέσεις μας (τὴν πρώτη τὴν πῆρε ὅπως πάντα ἡ γάτα μας ἡ Πίσσα) σηκώθηκα, ξερόβηξα καὶ εἶπα:

— Κυρία Διάπλασις, μόλο ποὺ ἡ Κυριακὴ εἶναι μικρὴ ἡ συγκίνησή μου εἶναι μεγάλη. Βρισκόμαστε πάλι ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ συγκεντρωμένοι...

—Ἄφησε τὶς ρητορεῖες καὶ μπὲς στὸ θέμα, μοῦ ψιθύρισε ἡ Κικὴ ποὺ καθόταν ἀπὸ πίσω μου, δίγοντάς μου μιὰ σκουντιά.

— Καϊμένη Κική, μοῦ ἔκοψες ὅλη τὴ φόρα, ἔκανα γυρίζοντας θυμωμένος. Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν μακρηγορῶ, ἡ ἐρώτηση γιὰ τὴν τεσσερ....., ὦ συγγνώμην, γιὰ τὴν Μικρὴ Κυριακή, ἦταν ἡ ἑξῆς: «Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους διάσημους ἄνδρες ἢ ἀπὸ τὶς σύγχρονες διάσημες γυναῖκες ποιάν ἢ ποιάν θαυμάζετε περισσότερο καὶ ἔχετε στὴ ζωή σας γιὰ πρότυπο καὶ γιὰ ἰδανικό;» Εἶχε ἀκόμη ὁριστεῖ ὅτι τὰ ἀγόρια ὤφειλαν νὰ ὑποδείξουν ἕναν ἄνδρα καὶ τὰ κορίτσια μιὰ γυναῖκα, γι' αὐτὸ ἔβαλα χωριστὰ τὶς ἀπαντήσεις τῶν ἀγοριῶν καὶ χωριστὰ τῶν κοριτσιῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι σὲ πολλὰ δὲ συμπίπτουν οἱ προτιμήσεις τους καὶ οἱ μὴ προτιμήσεις τους ἀκόμη, γιατὶ πάρα πολλοί, ὅπως τυχαίνει πάντα, ἀπαντοῦν ἀόριστα ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ θέμα. Ὡστόσο ἡ ἀναλογία τῶν προτιμήσεων εἶναι διαφορετικὴ στ' ἀγόρια ἀπὸ τὰ κορίτσια. Στ' ἀγόρια, τοὺς περισσότερους, ἂς ποῦμε, ψήφους, παίρνουν πρῶτα οἱ Πολιτικοὶ Ἄνδρες, ὕστερα οἱ Ἀθληταί, μετὰ οἱ Διανοούμενοι καὶ οἱ Συγγραφεῖς, οἱ Ἐπιστήμονες καὶ οἱ Ἐφευρέται καὶ ὕστερα ἔρχονται ὅλοι οἱ ἄλλοι. Στὰ κορίτσια ἀπεναντίος στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται οἱ γυναῖκες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα, ποὺ ἐργάστηκαν κοινωνικά, μετὰ οἱ Λόγιες καὶ Συγγραφεῖς, ἔπειτα οἱ Ἐπιστήμονες, ὕστερα οἱ Καλλιτέχνιδες κλπ.

«Θαυμάζω τὸν Ἀρχιπρόσκοπο» (Σελ. 320, στ. γ')

Πολλοὶ καὶ πολλὲς ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω ἀπάντησαν ἀόριστα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ θέμα. Ἐδῶ γιὰ μεγαλύτερη εὐκολία ἔβαλα ἀγόρια καὶ κορίτσια ἀνάκατα, καὶ μ' αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις θὰ κάνω τὴν ἀρχή.

Καὶ νὰ πρώτη-πρώτη ἡ φίλη μας *Ἀστὲ Ἤρᾳ*, ποὺ ἡ μεγάλη της στοργὴ καὶ μιὰ μικρή της διάθεση ἴσως-ἴσως νὰ κάνῃ πνεῦμα, τὴν κάνουν ἀπὸ χορὰ σὲ μιὰ καὶ μόνη λέξη: «Διάπλασις»; Ναί μ' αὐτὴν ἤθελα νὰ ἔμοιαζα. Μ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ καὶ πασίγνωστη μητέρα».

Ἡ κυρία Διάπλασις χαμογέλασε συγκινημένη.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι διάσημη γυναίκα, εἶπε, ἐγὼ εἶμαι... πῶς νὰ τὸ πῶ...

— Κι' ἔπειτα, ἐξαιροῦνται οἱ παρόντες! φώναξε ζωηρὰ ἡ Κική.

Ὅλοι γελάσαμε.

—Ἡ Κικὴ ἔλυσε πολὺ ὡραῖα τὸ ζήτημα, δήλωσε ἡ κυρία. Ἔλα τώρα, Ἀνανανία, προχώρει στοὺς θετικούς.

—Ἀπὸ τοὺς θετικούς, κυρία Διάπλασι, γιὰ νὰ πάρουμε πρῶτα τὰ ἀγόρια τὸν μεγαλύτερο σωρὸ τὸν κάνουν οἱ ἀ-

«Πολὺ ἤθελα νὰ μοιάσω τοῦ Τσελεμεντέ» (Σελ. 320, στ. γ')

Ἡ *Ροδία* ξεχωρίζει μιὰ ἁπλῆ πολίτισσα, ποὺ δὲν μᾶς τὴν ὀνομάζει μὰ ποὺ τὰ ἔργα της μιλοῦν μόνα τους. Ποιὰ νὰ εἶναι;

— Δηλαδὴ ἡ *Ροδία* μᾶς βάζει νὰ λύσουμε καὶ αἰνίγματα, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

—Ἡ *Πονεμένη Καρδιά*, ἐξακολούθησα, δὲν δίνει τὴν προτίμησή της σὲ ὡρισμένη διάσημη γυναῖκα, «μὰ προτιμᾶ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὴν κάθε μία ὅσα ὠφέλιμα μπορεῖ». Ὁ *Ταξιδιώτης* κρεμάστηκε ἀπὸ τὴ φράση τῆς προκηρύξεως ποὺ λέει «ποιὸν ἔχετε γιὰ πρότυπο καὶ ἰδανικό» καὶ νόμισε πὼς ὑποθέτομε ὅτι κάθε παιδὶ πρέπει νὰ ἔχῃ μπροστά του ἕναν ὡρισμένο διάσημο ἄνθρωπο καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τὸν μιμηθῆ δουλικά, καὶ ἀντικρούει αὐτὴ τὴν ἄποψη ἀναπτύσσοντας ὁλόκληρη θεωρία.

—Ὦ μὰ δὲν ἔχει δίκιο ὁ *Ταξιδιώτης*, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Ἡ φράση αὐτὴ ἦταν ὑποβοηθητικὴ καὶ ἐπεξηγηματική. Καὶ ὕστερα, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ὡς ἰδανικὸ ἕνα διάσημον ἄνθρωπο μὰ νὰ μὴν ἐπιζητῆ νὰ τοῦ μοιάσῃ γιατὶ ζῆ ὑπὸ διαφορετικὲς συνθῆκες, γιατὶ εἶναι σ' ἄλλη ἐποχή, καὶ γιὰ τόσους ἄλλους λόγους. Ὁ φίλος μας δὲν κατάλαβε τὴν ἐρώτηση!

— Τώρα ἐρχόμαστε καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους ποὺ δὲν ἀπαντοῦν ἀόριστα μὰ ὡστόσο δὲν εἶναι μὲς στοὺς ὅρους, εἶπα.

— Τέλος πάντων, ἔδωσες πῆρες, τὸ ἔκανες τὸ ἀλογοπαίγνιο! φώναξε ἡ Κική.

— Πότε; ποιό; διαμαρτυρήθηκα μὲ ὅλη μου τὴν ἀθωότητα. Οὔτ' ἀφῆστε με νὰ προχωρήσω. Λοιπόν, κυρία Διάπλαση, ἡ προκήρυξη ὥριζε φανερὰ «σύγχρονους» διάσημους ἄνδρες. Καὶ ἐδῶ ἔχομε τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* ποὺ θαυμάζει τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελο, τὸν περίφημο γλύπτη καὶ ζωγράφο τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ὁ *Κατάσκοπος 33* ποὺ ἔχει γιὰ ἰδανικό του τὸν Σολωμό! Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σὲ μιὰ ἀπάντηση, ποὺ δίστασα νὰ τὴ βάλω σ' αὐτὸ τὸ σωρό. Τὴν ἔστειλε ἡ *Πόλις τῶν Ὀνείρων*, καὶ ἀκοῦστε τί ὡραῖα ποὺ τὰ γράφει: «Τί ἄλλο καλύτερο θὰ ἐπιζητοῦσε ἕνα κορίτσι ποὺ μέσα του ἔχει τὸ μητρικὸ ἔνστικτο, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ γύρω του τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ αἰσθάνεται πὼς χίλια τρυφερὰ στοματάκια ξεφωνίζουν ἀπὸ χαρὰ σὲ μιὰ καὶ μόνη λέξη: «Διάπλασις»; Ναί μ' αὐτὴν ἤθελα νὰ ἔμοιαζα. Μ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ καὶ πασίγνωστη μητέρα».

—Ἡ Κικὴ ἔλυσε τὸ ζήτημα, δήλωσε ἡ κυρία.

Ἔλα τώρα, Ἀνανανία, προχώρει στοὺς θετικούς.

—Ἀπὸ τοὺς θετικούς, κυρία Διάπλαση, γιὰ νὰ πάρουμε πρῶτα τὰ ἀγόρια τὸν μεγαλύτερο σωρὸ τὸν κάνουν οἱ ἀ-

πάντήσεις ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα ποὺ θαυμάζουν τοὺς μεγάλους πολιτικοὺς ἄνδρες. Πρὶν ὅμως ἀνοίξω τὸ σῶρό αὐτόν, πρέπει νὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ ἕνα ἄλλο ἐξ ἴσου μεγάλον. Εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ θαυμάζουν καὶ ἔχουν γιὰ ἰδανικὸ καὶ πρότυπό τους τὸν Βασιλέα μας. ***Τὸ Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι*** κάνει μιὰ ὡραία ἀποστροφὴ στὰ διαπλασόπουλα προτείνοντας τους νὰ Τὸν ἔχουν ὡς παράδειγμα, ὁ ***Κεφαλλὴν*** θαυμάζει τὸν Βασιλέα γιατὶ εἶναι φιλόπατρις, εὐσεβής, σεμνός, ἁπλὸς καὶ ἀγαπᾶ τὸ καθῆκον του «σὲ παραδειγματικὸ σημεῖο», ὁ ***Δόνιφαν*** θαυμάζει τὸ «Καμάρι τῆς Πατρίδος ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν δόξα, στὴν τιμὴ καὶ στὸν καλὸ δρόμο» καὶ πλῆθος ἄλλοι ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀναφέρω ἕνα-ἕνα.

— Μπράβο τὰ καλά μου τὰ παιδιά, ἔκανε ἡ κυρὰ-Μάρθα μὲ δακρυσμένα μάτια. Πολὺ μὲ συγκίνησαν.

—Ἂς ἔρθουμε τώρα στὰ παιδιὰ ποὺ θαυμάζουν τοὺς μεγάλους πολιτικούς. Πολλὰ παιδιὰ π.χ. ὁ ***Πίστις - Πατρίς***, τὸ ***Κερυνειοτάκι***, ὁ ***Στέφανος τῆς Δόξης*** κιἄλλοι θαυμάζουν τὸν Βενιζέλο, πλῆθος ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θαυμάζουν τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Μουσσολίνι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους πολιτικούς. Ὁ φίλος μας ὁ ***Πᾶν*** θαυμάζει τὸν Μουσσολίνι, γιατὶ «τοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι οἱ γεμάτοι ζωή, δραστηριότητα καὶ σιδερένια θέληση», τὸ ***Ἀγρίμι*** τὸν θαυμάζει γιατὶ «ἔκανε μεγάλη τὴν πατρίδα του», ὁ ***Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος*** γιατὶ «ἀπὸ ἁπλὸς δάσκαλος ἔξυγιμε μεγάλος Ἐθνηγέτης καὶ ἀνύψωσε τὴν Ἰταλία σὲ δύναμη μ' εὐρύτατο μέλλον, κι' ἀκόμα γιατὶ βρίσκει καιρὸ νὰ στιχουργῆ καὶ νὰ παίζῃ ὡραῖο βιολί», κι' ἄλλοι γιὰ παρόμοιους λόγους. Μὰ καὶ ὁ Χίτλερ ἔχει τοὺς νεαροὺς θαυμαστές του. Ὁ ***Σαρπηδὼν*** θαυμάζει τὸν Χίτλερ γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησή του τὴν πίστη του πρὸς τὴν ἰδεολογία του, τὴν θέληση καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του, ὁ ***Ἰωάννης Γρηγορέας*** γιατὶ κατόρθωσε ν' ἀναπτερώσῃ τὸ φρόνημα τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ τοὺς κάνῃ πάλι ἄξιους τοῦ προορισμοῦ τους, καὶ ποῦ νὰ ἀναφέρω τοὺς ἄλλους.

Ἂς ἀφήσουμε τώρα τοὺς Πολιτικοὺς στὴν μπάντα καὶ ἂς ἔρθουμε σὲ ἄλλον ὀγκώδη σωρό, στοὺς Ἀθλητάς. Πρέπει κιόλας νὰ θυμηθῆτε, κυρία Διάπλασις πως πέρσυ ὅταν προκηρύχτηκε αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς μόλις εἶχαν τελειώσει οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, καὶ ἦταν ἀκόμη πρόσφατοι οἱ θρίαμβοι τοῦ Ὄουενς. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος ἔχει τοὺς περισσότερους θαυμαστές. «Θαυμάζω τὸν Ὄουενς, τὸν ταχύτερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου» φωνάζει τὸ ***Ἀτρόμητο Διαπλασόπουλο***. «Πραγματικὰ θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν σὰν τὸν Ὄουενς, ποὺ τὸν βλέπει κανεὶς νὰ πηδᾷ καὶ νομίζει πὼς πετάει», λέει μὲ παράπονο ὁ ***Συριανός***. «Τὸν Ὄουενς προτιμῶ, τὸν μαῆρο ἀθλητή», λέει, κάνοντας καὶ στίχο, ὁ ***Μπίμ-μπάμ μπούμ***. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ***Κ. Γ. Κυριακός***. Μὰ πολλοὶ ἄλλοι, θαυμάζουν τοὺς δικούς μας Μάντικα καὶ Κυριακίδη καὶ ὁ ***Ἅγιος Παλμὸς*** σὲ μιὰ πολὺ ὡραία ἀπάντηση, θαυμάζει τὸν Βαρῶνο ντὲ Κουμπερτέν, τὸν ἀναδιοργανωτὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων «γιατὶ ἀφιέρωσε τὴ ζωή του σὲ μιὰ πράξη εὐγενική ποὺ καλυτερεύει τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ συντελεῖ στὴ συναδέλφωση τῶν λαῶν».

Τώρα ἔρχονται οἱ ἐπιστήμονες. Ὁ ***Μικρὸς Σπουδαστὴς*** καὶ ὁ ***Ὀρεινὸς Κερκύρας*** θαυμάζουν τὸν μεγάλο Μαρκόνι ποὺ τὸν θάνατό του ἔκλαψε πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Μὰ καὶ οἱ δυὸ κάνουν λάθος. Γιατὶ ὁ ἕνας λέει πὼς ἐφεῦρε τὸ τηλέφωνο καὶ ὁ ἄλλος πὼς ἐφεῦρε τὸν τηλέγραφο, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πὼς ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου ἦταν ὁ Ἔδισων καὶ τοῦ τηλεγράφου ὁ Μόρς. Ὁ Μαρκὸνι ἐφεῦρε τὸν ***ἀσύρματο*** τηλέγραφο καὶ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο ποὺ ἦταν ὁ πρόδρομος τοῦ ραδιοφώνου καὶ ἔκανε κι' ἕνα πλῆθος ἄλλες ἐρευρέσεις σχετικὲς μὲ τὸν ἠλεκτρισμό.

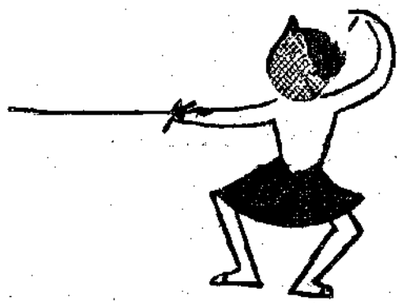

«Τὸ ἰδανικό μου εἶναι ἡ πρωταθλήτρια τῆς ξιφασκίας Ἕλλην Μάγερο»

Ὁ ***Βασίλειος Βουλγαροκτόνος*** θαυμάζει τὸν Ἕλληνα πρωτοπαλαιστὴ Τζὶμ Λόντο, μὰ προτιμᾶ τὴν δόξα τοῦ Ἀϊνστάϊν ἢ τοῦ Ἔδισων ποὺ μένει ἀθάνατη.

— Μπᾶ καὶ ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἦταν παλαιστὴς καὶ ὅμως ἡ δόξα του

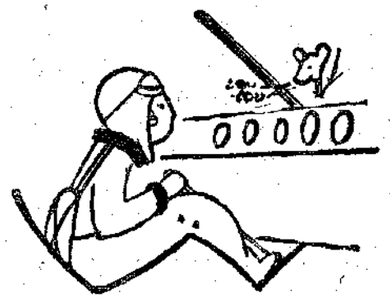

«Φαντάσου νὰ ξεπροβάλῃ κανένα ποντικάκι!.»

ἔμεινε ἀθάνατη, εἶπε ἡ Κικὴ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὴ διαβασμένη.

— Πάψε, Κική, καὶ ἄφησέ μας νὰ ἐξακολουθήσουμε. Παραλείπω μερικοὺς ἄλλους ποὺ θαυμάζουν κι' αὐτοὶ ὡρισμένους ἐπιστήμονες, μὰ ποὺ οἱ ἀπαντήσεις τους εἶναι λιγώτερο καλές, κι' ἔρχομαι σ' αὐτοὺς ποὺ προτιμοῦν τοὺς λογοτέχνες. Νὰ ὁ ***Ἀγγουρολογιώτατος*** ποὺ μαζὶ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους θαυμάζει τὸν Παλαμᾶ, ἀλλὰ ἀπορεῖ πὼς δὲν κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὸ Νόμπελ σὰν τὸν Πιραντέλλο. «Τὸν Ἕλληνα Ξενόπουλο ἀπ' ὅλους προτιμῶ, γιατὶ ἀναλογίζομαι τὶς εὐχάριστες στιγμὲς ποὺ μοῦ χαρίζει ὅταν διαβάζω τὰ καλογραμμένα του βιβλία» ἀπαντᾷ ὁ ***Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ***. Μὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκδηλώνουν τὴν προτίμησή τους στὸν ἀγαπημένο τους Φαίδωνα, ἄλλοι γιὰ τὶς Ἀθηναϊκὲς ἐπιστολές, ἄλλοι γιὰ τὰ θεατρικά του ἔργα, ἄλλοι γιὰ τὰ μυθιστορήματά του. Πολλὰ παιδιὰ πάλι ἐκδηλώνουν τὴν προτίμησή τους γιὰ διαφόρους ἄλλους συγγραφεῖς Ἕλληνες καὶ ξένους, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὰ ἀναφέρω ἕνα-ἕνα.

Καὶ τώρα ἔρχεται ἕνας μικρὸς σωρὸς ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ἐκεῖνες ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὶς κατατάξω σὲ ὡρισμένη κατηγορία. Π. χ. ὁ ***Γεώργιος Τριανταφύλλου*** στὴν ὡραία ἀπάντησή του μᾶς δηλώνει πὼς θαυμάζει τὸν Μπάντεν-Πάουελ, τὸν Ἀρχιπρόσκοπο «ποὺ ἵδρυσε τὸν προσκοπισμὸ ὅπου γίνονται οἱ δυνατοὶ χαρακτῆρες καὶ ἀπ' ὅπου βγαίνουν οἱ καλοὶ πολῖτες καὶ οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι».

— Μπράβο, παιδί μου, ὡραῖα τὰ λέει, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θὰ πῆτε γιὰ τὸν ***Λιχουδάκη***. Αὐτός, σύμφωνα μὲ τὸ ψευδώνυμό του, ἄλλωστε, ποιὸν νομίζεται ὅτι θαυμάζει; Τὸν Τσελεμεντέ! Γιατὶ εἶναι, γράφει, ὄχι μόνον μεγάλος μάγειρας, ἀλλὰ καὶ μεγάλος συγγραφεύς. «Ἄχ, πολὺ ἤθελα νὰ τοῦ μοιάσω, συμπεραίνει, καὶ νὰ γίνω σὰν κι' αὐτόν!»

— Τοῦ τὸ εὔχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά! εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα.

— Καὶ τώρα ἔρχεται μιὰ συγκινητικὴ ἀπάντηση, τοῦ ***Ρεμῆ***. Ἀκοῦστε τί μᾶς γράφει: «Ρωτᾶς, Διάπλασή μου, ποιὸ σύγχρονο ἄνδρα θαυμάζουμε περισσότερο; Μὰ θέλει καὶ ρώτημα, τουλάχιστον γιὰ μᾶς τὰ Διαπλασόπουλα; Ὑπάρχει πιὸ ἰδανικό, πιὸ ἀξιοθαύμαστο πρόσωπο ἀπὸ τὸν διευθυντή μας τὸν κ. Παπαδόπουλο, ποὺ μᾶς δίνει τὴ χαρά μας, τὴν εὐτυχία μας, τὴ «Διάπλαση»;

Ἡ κυρία Διάπλασις εἶχε συγκινηθῆ πολὺ ἀληθινά, ἡ κυρὰ Μάρθα ξερόβηξε καὶ μέσα στὴ γενικὴ συγκίνηση, τὸ διαβολάκι ἡ Κικὴ φώναξε:

— Τὸ κακὸ εἶναι πὼς τώρα δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἐξαιροῦνται οἱ παρόντες, γιατὶ ὁ κ. Παπαδόπουλας λείπει.

***

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυλα—ἡ κυρὰ-Μάρθα μᾶς ἔκανε ἐκ τοῦ προχείρου ὡραῖες τηγανίτες γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἑστιὼ καὶ «ἡμιτασιὸν» Κυριακὴ αὐτήν—ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα τῶν ἀπαντήσεων.

— Τ' ἀγόρια τώρα ἐτελείωσαν, εἶπα, καὶ ἐρχόμαστε στὰ κορίτσια. Πρῶτα ὅμως πρέπει ν' ἀναφέρω καὶ μιὰ ἀπάντηση ποὺ βρίσκεται «στὸ μεταίχμιον». Τὴν ἔστειλε δηλ. ἕνα κορίτσι, ἡ ***Παιχνιδιάρα***, ποὺ θαυμάζει ὅμως ἕνα διάσημον ἄνδρα, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδο, αὐτὸν ποὺ ἀρχότερα παραιτήθηκε «γιατὶ ἐνῶ εἶναι βασιλεὺς μιλᾶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ναοῦ καὶ συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἁπλοῦς ψαράδες».

Καὶ τώρα ἂς πάρουμε τὸν μεγαλύτερο σωρὸ τῶν ἀπαντήσεων. Εἶναι τὰ κορίτσια ποὺ θαυμάζουν τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴ φιλανθρωπία. Πολλοὺς θαυμαστὲς ἔχει ἡ ἀείμνηστη βασίλισσα Σοφία. «Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ γράψω μακρὰ γιὰ νὰ βρῶ, ἀφοῦ στὸν τόπο μου ὑπάρχει τὸ καλύτερο» λέει ἡ ***Ἐρείκη***. Ἀλλὰ καὶ τὴ Μάννα τοῦ Στρατιώτη, τὴν κυρία Ἄννα Παπαδοπούλου, πόσοι δὲν θαυμάζουν.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΤΡΙΔΑ!

Ὁ Θεός, λὲς κι' ἔδεσε τὰ πόδια κάθε ἀνθρώπου στὸ μέρος ποὺ γεννήθηκε, λὲς κι' ἕνας μαγνήτης κρατεῖ δεμένο τὸν ἄνθρωπο, στὴν πατρικὴ γῆ. Δὲ μπορεῖ νὰ φύγῃ· ἀλλὰ κι' ἂν φύγῃ, ἀμέτρητος θάναι ὁ πόθος του νὰ ξαναγυρίσῃ· δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ νοιώσῃ εὐτυχία μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Καὶ εἶναι ἄξιο περιεργείας, ὅτι ὅσο περισσότερο ὑπέφερε κανεὶς στὴν πατρικὴ γῆ, τόση μεγαλύτερη ἀγάπη νοιώθει γι' αὐτήν, τόσο περισσότερο σφίγγονται οἱ δεσμοί του μαζί της.

Εἶναι λίγο παράξενο, νὰ συνδέεται κανεὶς μὲ τὴ δυστυχία, καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε μιὰ ἀχυρένια καλύβα, φεύγοντας ἀπ' τὴν πατρίδα του, νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περισσότερο ἀποζητάει τὴν πατρικὴ στέγη.

Μὰ κι' ἕνας ἅγριος ποθεῖ περισσότερο τὴ σκηνή του, παρὰ ἕνας πρίγκηπας τὸ παλάτι του. Ὁ βουνήσιος ἄνθρωπος νοσταλγεῖ περισσότερο τὸ βουνό του, παρὰ ὁ καμπίσιος τὸ λιβάδι του.

Ρωτήστε ἕνα βοσκό, ἂν θὰ δεχόταν ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐπάγγελμά του μὲ τὸν πρῶτο ἄρχοντα τῆς γῆς· ρωτήστε καὶ θὰ πεισθῆτε. Ὁ βοσκὸς δὲν ζητάει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τρώῃ κριθαρόψωμο καὶ νὰ πίνῃ γιδίσιο γάλα, νὰ παίζῃ μὲ τὴ φλογέρα του καὶ νὰ τραγουδᾷ τὰ τραγούδια ποὺ τραγουδοῦσαν καὶ οἱ πρόγονοί του. Βαραίνεται ἂν φύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του βουνὸ μὲ τὰ ξεροπόταμά του καὶ τὰ σύννεφά του, ἂν χωρισθῆ ἀπὸ τὰ κοπάδια του. Πρέπει ἡ ρίζα του νὰ βρίσκεται σ' ἕνα βράχο· δὲ μπορεῖ νὰ προκόψῃ, δὲ μπορεῖ νὰ εὐτυχήσῃ, ἐὰν δὲν τὴν χτυπήσουν οἱ ἄνεμοι κι' οἱ βροχές. Ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος τῆς πεδιάδας, τὴ σκοτώνουν.

Ὅλοι, δίχως ἐξαίρεση, εἶναι δεμένοι ψυχικὰ μὲ τὸν τόπο, ὅπου γεννήθηκαν, ὅπου ἔζησαν τὰ πρῶτα χρόνια τους, τὰ χρόνια τῆς εὐτυχισμένης παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ποὺ τὸν ὀνομάζουν «πατρίδα».

Κι' ἂν ξενιτευτῆ κανείς, κι' ἂν ἀκόμη, παραδεχθοῦμε ὅτι ἔχει εὐτυχήσει στὴν ξενιτειά, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσῃ, ποτὲ δὲ θὰ πάψῃ νὰ νοσταλγῆ τὸ μέρος ὅπου εἶδε πρῶτα-πρῶτα, τὰ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς φύσης τὰ κάλλη...

Τί εἶναι, ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ δημιουργεῖ τοὺς δυνατοὺς δεσμοὺς ποὺ μᾶς κρατοῦν κοντὰ στὴ «γενέτειρα»;

Ἴσως νἆναι τὸ χαμόγελο μιᾶς μητέρας, ἑνὸς πατέρα, μιᾶς ἀδελφῆς· ἴσως νἆναι κι' οἱ πιὸ ἁπλὲς περιπτώσεις: ἕνας σκύλος ποὺ γαύγιζε τὴ νύκτα στὴν ἐξοχή, ἕνα ἀηδόνι ποὺ ἐρχόταν κάθε χρόνο στὸν κῆπο, ἡ φωλιὰ ἑνὸς χελιδονιοῦ στὸ παράθυρο, τὸ καμπαναριὸ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ξεχώριζε κανεὶς πάνω ἀπ' τὰ δέντρα.

Ἀλήθεια! Καὶ τῶν ἁπλουστέρων ἀκόμη πραγμάτων ἡ παράσταση, σχηματίζει τὴν ἔννοια τῆς «Πατρίδας», τὴν ἔννοια αὐτή, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν, ποὺ ὁ πατριωτισμὸς δημιουργεῖ...

(Διασκευὴ ἀπὸ τοῦ Chateaubriand)

Στέφανος τῆς Δόξης [Α]

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι στὸ χωριὸ ἡ Μέλλα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ ἔλειπε, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν αἰσταν θῆ κατάβαθα τὴν χαρὰ τῆς ξενιτεμένης ποὺ ἐπιστρέφει στ' ἀγαπημένα της μέρη.

Στὴν πόρτα τὴν περιμένει ἡ γιαγιὰ μ' ἕνα χαμόγελο στὰ σβυσμένα ἀπὸ τὰ βάσανα χεῖλη της καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια τὴν ἀγκαλιάζει. «Ἤρθες, Μέλλα μου, ἤρθες παρηγοριά μου, νὰ μοῦ γλυκάνῃς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς μου τῆς τόσο βασανισμένης». Καὶ κοιτάζοντάς την καλλίτερα ἀναστέναξε: «Ἄχ καὶ πόσο τῆς μοιάζεις, παιδί μου».

Μὲ δάκρυα φίλησε τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς, καὶ ἀγκαλιασμένες μπῆκανε στὸ σπίτι.

Τώρα ζοῦσε μόνη ἡ γιαγιά, κατάμονη. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε τὸ στήριγμά της, ὁ ἄνδρας της, ἔμεινε μὲ τὴν μοναχοκόρη της, καὶ ὅταν τῆς ἦρθε τὸ κακὸ καὶ τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν νιόκαντρη, ἔμεινε μὲ τὴν ἐγγονούλα της, ἐνῶ ὁ γαμπρός της γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμερική.

Τὰ χρόνια πέρασαν, ἡ Μέλλα μεγάλωνε καὶ ἦρθε τὸ μύνημα ἀπὸ τὸν πατέρα πὼς τὴν θέλει κοντά του.

Ἔσφιξε τὴν καρδιά της ἡ γιαγιὰ κι' ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐγγονούλα. Μὰ ἔπειτα αἰστάνθηκε τί θησαυρὸ ἔχασε. Τὸ γλυκὸ προσωπάκι δὲν τὸ ἔβλεπε πιὰ καὶ μὲ δάκρυα πάντα στὰ μάτια βρισκότανε σὰν ἔφερνε στὸν νοῦ της τὴν Μέλλα....

Γιαγιὰ καὶ ἐγγονὴ τώρα—ἡ μιὰ στὴν ἄκρη τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἄλλη στὴν ἀρχή—ἀγκαλιασμένες μιλοῦνε γιὰ τὰ περασμένα καὶ κεῖ ποὺ λένε τόσα ἄλλα, πάντα στρέφεται μέσα στὸ μυαλό τους ἡ ἰδέα γιὰ τὴν πεθαμένη ποὺ ἔφυγε τόσο πρόωρα χωὶς νὰ χαρῇ τὸ παιδί της, τὸ σπάνιο αὐτὸ λουλοῦδι ποὺ μὲ τὴν παρουσία του ἦρθε τώρα νὰ γλυκάνῃ τὰ πικραμένα γεματειὰ τῆς γιαγιᾶς καὶ νὰ τῆς φέρῃ τόσες παλιὲς ἀναμνήσεις.

Καὶ σὰν γιὰ φόρο στὴν μνήμη τῆς πεθαμένης, ἀγκαλιασμένες ἡ νιότη μὲ τὸ γῆρας μπρὸς στὴν μεγάλη της εἰκόνα αἰσθάνονται σὰν νὰ τοὺς ἔρχεται ἕνα φιλὶ ἀπὸ κείνη, ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν, μιὰ πνοὴ ποὺ τοὺς ἀγκαλιάζει σιγὰ-σιγά.

Εὐάνα [Β]

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Εἶναι Ἰούνιος! Ὁ ἥλιος στέλνει ἀπὸ ψηλὰ τὶς θερμές του ἀχτίδες στὸ χωράφι.

Τὰ στάχια μεστωμένα καὶ κατακίτρινα περιμένοντας τὸ δρεπάνι τοῦ θεριστῆ λυγίζουν περήφανα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ μιὰ ταπεινὴ παρέα χαμομηλιῶν καὶ μερικὲς παπαροῦνες μὲ τὰ κατακόκκινα σκουφάκια τους στέκουν ξέμακρα κοιτάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὰ περήφανα στάχια.

Ἀλλὰ νὰ! Ἀνάμεσά τους ἀντικρύζουν μιὰ παπαρούνα ποὺ πρόβαλε κόκκινη καὶ χαρωπή.

Τ' ἀγριολούλουδα κοιτάζοντάς την ζηλεύουν τὴν τύχη της.

Ὦ! Τί εὐτυχισμένη ποὺ θὰ εἶναι ἔχοντας ὡς παρέα τὰ περήφανα σπαρτά.

Πόσο φαίνεται ξένοιαστη καὶ χαρούμενη!

Τί ὡραία εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει αὐτὴ στὴ μέση μὲ τὸ κόκκινο χρῶμα της ἔχοντας γύρω της φόντο κατακίτρινο.

Σὲ λίγο ὅμως ἀκούγονται φωνές, καὶ νὰ οἱ θεριστάδες μὲ τὰ δρεπάνια στὸ χέρι ἔρχονται κατὰ τὸ χωράφι. Μπροστὰ βαδίζουν μερικὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦν οἱ μεγαλύτεροι.

Καὶ ὁ θερισμὸς ἀρχίζει! Τὰ τραγούδια, οἱ χαρούμενες φωνὲς καὶ τὰ διάφορα ἀστεῖα τῶν θεριστῶν ἀντηχοῦν παντοῦ.

Τὰ στάχια πέφτουν κάτω ἀπὸ τὸ δρεπάνι, δένονται σὲ δεμάτια καὶ ἔπειτα φορτώνονται στὰ κάρρα.

Ἄξαφνα τ' ἀγριολούλουδα βλέπουν μὲ τρόμο ἕνα θεριστὴ νὰ ξερριζώνῃ τὴν δύστυχη παπαρούνα καὶ νὰ τὴν πετᾷ παράμερα

Τὸ φτωχὸ λουλούδι παραπεταμένο τώρα σὲ μιὰ γωνιὰ χωρὶς πλέον τὴν ζήλεια καὶ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἄλλων, ξεψυχᾷ μόνο.

Φτωχὸ ἀγριολούλουδο! Ἔζησες τόσον λίγο στὸν κόσμο καὶ ἀμέσως ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος σὲ περικύκλωσαν, κι' ὅταν πλέον παρατημένο ἀπὸ ὅλους σὲ μιὰ γωνιὰ ξεψύχησες, κανεὶς δὲν σοῦ ἔδωσε σημασία...

Ταυρομάχος [Γ]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἦταν μιὰ ὄμορφη καλοκαιριάτικη νύχτα. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔμπαινε ὅλο ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσ' τὸ δωμάτιό μου. Ὅλοι κοιμόνταν, μόνον ἐγὼ καὶ ὁ οὐρανὸς ἀγρυπνούσαμε θαυμάζοντας καὶ οἱ δυὸ τὸ φωτεινὸ διαμάντι τῆς νύχτας ποὺ μᾶς γεννοῦσε μιὰ γλυκειὰ ὀνειροπόλησι.

Ξαφνικὰ τὸ χτυπητῆρι τῆς πόρτας μας ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ρυθμικὰ... τάκ-τάκ...

Τράκ ἔκανε ἡ καρδιά μου, τάκ-τάκ πάλι, μὰ τούτη τή φορὰ συνόδευε τὸ χτύπημα καὶ ἕνα γρύλλισμα. Σκεπάστηκα μὲ τὸ σεντόνι ἀπ' τὸ κεφάλι, ἤδρωνα καὶ ξεϊδρωνα, εἶχα μαζευτῆ κουβάρι στὸ κρεββάτι μου καὶ κράταγα τὴν ἀναπνοή μου.

Σὲ λιγο παίρνει χαμπάρι καὶ ἡ ἀδελφή μου καὶ πετάχτηκε ἀπάνω σταυροκοπούμενη, παίρνω καὶ ἐγὼ θάρρος καὶ πετάχτηκα στὸν ἀδελφό μου, τοῦ δίνω μιὰ σκουντιὰ καὶ τοῦκοψα τὸ μακάριο ροχαλίσμά του. . .

— Σήκω, Κωστάκη. Σήκω, κάποιος χτυπᾶ στὴν πόρτα,

— Μμ . . . στὸν ὕπνο σου τ' ἄκουσες, ἄσε με, νυστά. . .

Δὲν πρόφασε νὰ τελειώση τὴ φράση του καὶ ἀκούστηκε τὸ χτύπημα τοῦ στοιχείου. . .

— Καλά λές, τί νὰ εἶναι ;

— Σέρω καὶ ἐγώ ; σὺ ποὺ εἶσαι ἄνδρας νὰ μᾶς τὸ πῆς.

Καὶ σὲ λίγο ἐνάμαστε, σὰ νυχτερινὰ φαντάσματα, ἀκροποδηστὶ καὶ δπλισμένοι ἐννοεῖται, ἐγὼ μ' ἕνα μπαστοῦνι, ἡ ἀδερφή μου μὲ μιὰ γλάστρα καὶ ὁ ἀδερφός μου μὲ μιὰ παληοκουμπούρα πλησιάσαμε τὸ παράθυρο καὶ πήραμε τὴν τρομερὴ ἀπόφαση νὰ φωνάξουμε ἀπὸ μέσα :

— Ποιός εἶναι ; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀδερφοῦ μου, ὅσο πιὸ χοντρὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ. . .

Τάκ-τάκ καὶ γρρ. . . ἡ ἀπάντηση.

Παναγίτσα μου; . .

— Τρέξε, Πόπη, ξύπνα τὸ μπαμπᾶ.

—Ἀλήθεια ; καὶ δὲν πᾶς ἐσύ; φοβᾶμαι. . .

— Ποιός εἶναι ; Πάλι τὰ ἴδια.

— Σταθῆτε νὰ κοιτάξω, μᾶς λέει ὁ Κωστάκης, καὶ μεῖς ἀκολουθώντας τον μὲ πολλὴ προφύλαξη, ρίξαμε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα. . .

Τὸ τί ἔγινε τότε δὲν περιγράφεται : Ἡ παληοκουμπούρα, ἡ γλάστρα, τὸ μπαστοῦνι ἐξεσφενδονίσθηκαν μὲ μεγάλο πάταγο κατὰ τοῦ νυχτερινοῦ ἐπισκέπτη, ποὺ τσβαλε στὰ πόδια ἔκπληκτος γιὰ τὴν ὑποδοχή.

Τί ἦταν παρακαλῶ ; ἕνας πελώριος μαντρόσκυλος, ὁ ὁποῖος εἶχε στηρίξει μ' ὅλη του τὴν ἀναίδεια τὰ πόδια του στὴν πόρτα καὶ τὴν τράντταζε κάνοντας τὸ χτυπητῆρι νὰ . . . τρεμουλιάζῃ ἀπ' τὸ φόβο του.

Τ' ἀκόλουθα τὰ φαντάζεστε . . . τὸ σπίτι ἀνάστατο, καὶ μεῖς οἱ τρεῖς παλληκαράδες μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ γεγονὸς προελάσαμε ἀνάμεσα σὲ νυσταγμένους νυχτικοφορεμένους θεατάς, γιὰ νὰ κρεββατωθοῦμε, ὑποσχόμενοι ἐνδομύχως ἐκδίκηση κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κύρ-Μαντρόσκυλλου τῆς κυρὰ Στέλλενας, ὅπως τοῦ ἀξίζει τοῦ παληονυκοπερπακητῆ ποὺ γυρεύει καὶ τὴ νύχτα κόκκαλα.

Πόλις τῶν Ὀνείρων [Β]

ΣΤΟΝ ΑΤΤΙΚΟ ΟΥΡΑΝΟ

Ὦ Ἀττικὲ οὐρανέ! Κάτω ἀπ' τὸν γαλάζιο πόλο σου εἶδα τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας, κάτω ἀπὸ σένα ἔννοιωσα τὴ ζωὴ μὲ τὰ πρῶτα της γέλια καὶ τὰ πρῶτα της δάκρυα.

Ποτέ μου δὲν σὲ εἶδα συννεφιασμένο, σδρανὲ τῆς πατρίδας μου! Κι' ἂν ποτὲ μελαγχόλησες, αὐτὸ ἦταν κάτι παροδικό, κάτι ποὺ ξεχάστηκε στὸ γρήγορο διάβα τοῦ χρόνου.

Ὅταν ὁ ἥλιος, ποὺ γέρνει στὴ δύση του, σὲ στολίζει μ' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἶριδος ἢ ὅταν παίρνῃς ἕνα σκοῦρο μαβὶ χρῶμα, μοῦ φαίνεται πὼς ὁ νοῦς σου τρέχει στὰ περασμένα δοξασμένα χρόνια, στὸν καιρὸ ποὺ στὴν Ἀκρόπολη στεκόταν περήφανη ἡ κόρη τοῦ ἀστραποβόλου Δία ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ στὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἕλληνας, ὕστερα ἀπὸ 400 χρόνια μαύρης σκλαβιᾶς μποροῦσε νὰ σηκώση ἐλεύθερα τὸ κεφάλι του ὁ' ἑσένα καὶ νὰ φωνάξῃ :

— Ζήτω ἡ Λευτεριά !

Ὦ Ἀττικὲ οὐρανέ ! οὐρανὲ τῆς πατρίδας μου !

Ἐσὺ ποὺ στάθηκες μάρτυς ὅλων τῶν περιπετειῶν τῆς φυλῆς μα., κάτω ἀπ' τὸ αἰώνια γαλανὸ χρῶμα σου, ἂς ἀνθῇ καὶ ἂς δοξάζεται ἡ Ἀθήνα.

Κόρη τοῦ Βορρᾶ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔπεσε στὴν αὐλὴ καὶ χτύπησε τὸ πόδι του. Τρέχει κούτσα-κούτσα στὸ φαρμακεῖο καὶ ρωτᾶ τί νὰ κάνῃ : «Νὰ πλύνῃς καλὰ τὸ μέρος ὅπου χτύπησες καὶ νὰ τοῦ βάλῃς ἰώδιο» τοῦ λένε.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης. . . πλένει καλὰ τὴν πλάκα τῆς αὐλῆς ὅπου ἔπεσε καὶ χτύπησε, καὶ τῆς βάζει ἰώδιο.

Πράμαχος τῆς Ἐλευθερίας

***

Ἐρεις νὰ μετοχειρίζεσαι τὸ μέτρο, Τάκη ;

— Πῶς δὲν ξέρω ;

— Καλά. Πάρ'το καὶ μέτρησέ μου αὐτὸ τὸ τραπέζι. Τί μῆκος ἔχει ;

Ὁ Τάκης παίρνει τὸ μέτρο, ἀρχίζει νὰ μετρᾷ, κι' ἄξαφνα βάζει τὶς φωνές.

— Οὔ! οὔ! . . ἀδύνατο !

— Τί συμβαίνει ;

— Δὲν φτάνει τὸ μέτρο. Εἶναι μικρότερο ἀπ' τὸ τραπέζι ! !

(Παλαιό) *Ἐρανιστὴς*

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

5. Διαγωνισμὸς Διηγήματος

Θὰ γράψετε ἕνα μικρὸ διήγημα φαιδρό, χαρούμενο, αἰσιόδοξο, μὲ θέμα *ἀπὸ τὴ σχολική σας ζωή*, τὴν πρόσφατη ἢ καὶ τὴν πιὸ παλιά — μιὰ ἱστορία, ἕνα περιστατικό, ἕνα ἐπεισόδιο, μιὰ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς ἐκείνης. Τὰ θλιβερά, τὰ γρινιάρικα, τὰ παισιόδοξα ἀποκλείονται. (Ὄχι ὅμως καὶ τὰ ποιητικὰ ποὺ θὰ παρουσιάζουν μιὰ ἐλαφρὰ μελαγχολική διάθεση, ὅταν κι' αὐτὰ θὰ εἶναι στὸ βάθος αἰσιόδοξα καὶ δὲν θὰ ἐμπνέουν τὴν . . . ἀπελπισία).

Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσότερες ἀπὸ 300 λέξεις (μαζὶ μὲ τἄρθρα καὶ τὰ μόρια). Τὸ θέλω γραμμένο στὴ δημοτικὴ λογοτεχνικὴ γλῶσσα, ὅσο τὸ δυνατὸ καθαρότερη (χωρὶς τύπους δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαία) καὶ μὲ μαῦρο σκοῦρο μελάνι, εὐανάγνωστα, σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅπου κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο «Γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ διηγήματος», θὰ σημειώνεται ὄνομα, ψευδώνυμο καὶ ἡλικία.

Τὰ καλύτερα διηγήματα ἀπὸ τὴ Μεγάλη καὶ τὴ Μικρὴ Τάξη, θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

6. Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν

Σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, ἔχω ἀφήσει ξεπίτηδες *δέκα τυπογραφικὰ λάθη*, ποὺ δὲν διακρίνονται καὶ τόσο εὔκολα. Γιατὶ καὶ μὲ τὸ λάθος πάλι εἶναι λέξεις σωστές, ποὺ μόνο ἅμα προσέξῃ, βλέπει κανένας πὼς δὲν ταιριάζουν καὶ πὼς πολὺ ἢ λίγο ἀλλοιώνουν τὸ νόημα. Παραδείγματος χάρη : «ἀπόφευγε τὰ καλά». Εἶναι λάθος· θέλει «τὰ κακά». «Τὸ φτινόπωρο τρέχει» λάθος· θέλει βρέχει». Τέτοια τυπογραφικὰ λάθη ἐννοῶ. Καθὼς παρατηρεῖτε, σ' αὐτὰ ἡ ὀρθὴ ἀπὸ τὴ λανθασμένη λέξη δὲν διαφέρει παρὰ κατὰ ἕνα μόνο γράμμα. Γίνονται ὅμως καὶ κάτι ἄλλα τυπογραφικὰ λάθη, ποὺ αὐτὰ φαίνονται ἀμέσως γιατὶ κάνουν τὶς λέξεις ἀλλόκοτες κι' ἀδιάβαστες. Π. χ. *ἀλλά, δόζα, φρίσκω, χαμα*, Ἔ, γιὰ τέτοια λάθη δὲν θὰ ψάξετε καθόλου· κι' ἂν τυχὸν βρῆτε δὲν θὰ τὰ σημειώσετε. Γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ δέκα ποὺ σᾶς εἶπα. Αὐτὰ μόνο θὰ προσπαθήσετε νὰ βρῆτε. Κι' ὅσοι τὰ βροῦν ὅλα ἢ τὰ περισσότερα, θὰ βραβευθοῦν

Ἡ ἀπάντηση «Γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Τυπογραφικῶν Λαθῶν», θὰ εἶναι συνταγμένη ὅπως καὶ ἡ τῶν λευκῶν Λέξεων : «Στὴ σελίδα δεῖνα, στήλη δεῖνα, στίχος τάδε, ἀντὶ *κάνω* θέλει *κάτω*». Καὶ καθεξῆς,

Οἱ λοιποὶ ὅροι, κοινοὶ γιὰ ὅλους τοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμούς, ὑπάρχουν στὴν προκήρυξη τοῦ 32 φυλλαδίου, σελ. 286.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

283ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1937.

Γίνονται *τρεῖς* Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, *ἕνας κάθε τετραμηνία*. Ὥστε ὁ 283ος ποὺ προκηρύσσεται σήμερα, εἶναι τῆς Γ' Τετραμηνίας τοῦ 1937, ἤτοι Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς *δύο Τάξεις*, τὴν *Μεγάλη*, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ τὴν *Μικρή*, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὀδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται στὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ *λυσόχαρτο* ποὺ πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει πρῶτα νὰ γραφτῇ δυὸ δεσμίδες τέτοιο χαρτί. (Ἡ δεσμὶς ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. Τὰ φύλλα ποὺ θὰ περισσέψουν τὰ κρατεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμό). Ἡ προθεσμία ποὺ πρέπει νὰ στέλνωται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὶς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π. χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς ὡς τὶς 7 Ὀκτωβρίου. Ἔχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ προιηθευθοῦν καὶ Ὀδηγὸ καὶ Λυσόχαρτο γιὰ νὰρχίσουν νὰ στέλνουν.

Βραβεῖα θάπονεμηθοῦν, χωριστὰ σὲ κάθε Τάξη, τὰ ὡρισμένα (βλ. Ὀδηγό).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Αὐγούστου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς : Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΧΑΡΗΓΕ καὶ τὸ σημερινὸ δωδεκασέλιδο καὶ καλός σας Αὔγουστος. Σ' αὐτὸ οἱ "Ἐκτακτοι Διαγωνισμοὶ τελειώνουν— κι' οἱ περσινοί, μὲ ταποτελέσματα τῆς «Μικρῆς Κυριακῆς», κι' οἱ ἐφετεινοὶ μὲ τὴν προκήρυξη τοῦ δου καὶ τοῦ 6ου. Γιατὶ ἔξη Διαγωνισμοὶ εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι σας. Σήμερα ἐπίσης ἀρχίζει κι' ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, τῆς Γ' καὶ τελευταίας τετραμηνίας. Οἱ νέοι μου φίλοι, ποὺ δὲν ἔλαβαν ἀκόμα μέρος σὲ τέτοιο Διαγωνισμό, μποροῦν νὰ λάβουν τώρα, νἀγοράσσον δηλαδὴ χαρτὶ Λύσεων καὶ νἀρχίσουν νὰ μοῦ στέλνουν λύσεις ἀπὸ τὶς Ἀσκήσεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου.

Σοῦ ἔστειλα, *Ἄνθος Αὐγῆς*, τὸν τόμο τοῦ 1898, τὰ φυλλάδια καὶ λυσόχαρτο. Εὗγε ποὺ προδιδάσθηκες μὲ τόσο καλὸ βαθμό. Ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Ὄχι, δὲν βρῆκα κανένα λάθος, γράφεις πολὺ καλά.

Φώφη Ν. Καστάνη, χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησή μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο. Εἶσαι καλὴ μαθήτρια, βλέπω, σοῦ ἀρέσουν τὰ πιὸ δύσκολα μαθήματα καὶ μελετᾷς πολύ. Ἂν ὁ βαθμός σου δὲν εἶναι τόσο ἀνάλογος μὲ τοὺς κόπους σου, δὲν πειράζει· φτάνει ποὺ ἐκοπίασες κι' ἔμαθες. Δὲν ξέρω, δυστυχῶς, ποῦ πρέπει νἀποταθῇς γιὰ νὰ γίνῃς προσκοπίνα. Δὲν ρωτᾷς μὲ μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία, ὅπου μπορεῖς νὰ ζητήσῃς καὶ τὴ διεύθυνση τῆς *Διπρόσωπης* ;

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. *Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἢ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.*

Πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ πρῶτο σοῦ γράμμα, *Ρίνα Στρατηγοῦ*, γιατὶ εἶδα πὼς ἔχω ἀκόμα μιὰ τόσο θερμὴ φίλη ποὺ δὲν τὴν ἤξερα. Ναί, νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Περιμένω.

Ἐστάχωμη Ἶρις, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα. Ἔ, ἀφοῦ τὸ ἄλλο εἶχε πάθει «φαλιμέντο», ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃς. Εὖχομαι καλὸ ταξίδι καὶ περιμένω τὴν περιγραφή. «Ἀδόκιμο γράφιμο» ὀνομάζω στὶς ἀπορρίψεις ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχει ὀμαλή, στρωτὴ γλῶσσα, οὔτε ὀρθὸ καλό. Τὸ ἄτεχνο τελοσπάντων. Δὲν ἀκούσες ποτὲ νὰ λένε «οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς» ; Θὰ πῆ οἱ καλοί, οἱ διαλεχτοί, ἐκεῖνοι ποὺ γράφουν καλά.

Ζακυνθινούλα, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο σου στὸ σχολεῖο, κι' ἀκόμα γιατὶ μόνο τὸ δίπλωμα πῆρες καὶ τὰ χρήματα τἄφησες γιὰ τὴν ἐγγραφὴ κανενὸς ἀπόρου. Χάρηκα ποὺ πῆραν βραβεῖα κι' ἄλλα Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. Αὐτὸ εἶναι πολὺ τιμητικὸ καὶ γιὰ μένα. Μὲ πολλὴ χαρὰ θὰ σὲ ἰδοῦμε στὸ γραφεῖο ὅταν θἀρθῇς στὴν Ἀθήνα.

Τελειόφοιτη λοιπὸν τώρα, *Μεγαλοπολίτισσα*, καὶ μέλλουσα φοιτήτρια τῆς Φιλολογίας. Συγχαίρω θερμὰ καὶ εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις. Εἶδα καὶ τὸ τερπνὸ καὶ ὠφέλιμο αὐτὸ ταξίδι ποὺ ἔκαμες στὴν Ὀλυμπία. Μοῦ τὸ περιγράφεις τόσο ὡραῖα ! Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἄ, *Πούλια*, τί μεγάλη «μπόρα» ποὺ πέρασες, παιδί μου ! Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἔγινες καλὰ καὶ μάλιστα κατόρθωσες νἀναπληρώσῃς τὰ μαθήματα ποὺ ἔχασες μὲ τὴν ἀρρώστεια καὶ νὰ προδιδασθῆς μὲ τόσο καλὸ βαθμό. Σοῦ ἀξίζει ἕνα μεγάλο εὖγε. Ὄχι, ἐκεῖνος ποὺ εἶδες στὸ γραφεῖο μου δὲν ἦταν ὁ κ. Φαίδων. Τὸν ἀγαπητό σου συγγραφέα μπορεῖς νὰ ἰδῇς ἂν ἤλθε κανένα δελτίνο, κατὰ τὶς ἑπτά, καὶ τὸν ζητήσῃς.

Σανθὴ Κουκλίτσα, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα. Χαίρω πάρα πολὺ ποὺ ἔλαβες οἱ Διαπλασοπούλες στὸ Ἀραμκειο προδιδάσθηκαν μὲ τοὺς καλύτερους βαθμούς. Κι' εὐχαριστῶ τὴ μαμμά σου, ποὺ ὅταν τὴ ρώτησες πῶς γίνεται αὐτό, σοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ εἶμαι «ἡ καλύτερή σας δασκάλα». Ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὴν εἰσφορὰ καὶ τὰ καλά σου λόγια.

Καλὴ ἡ ἰδέα σου, *Χιωτοπούλα*, ἀλλὰ τώρα βλέπεις ἔχουμε ἄλλο ἔρανο. Ἄμα τελειώσῃ αὐτός, μπορεῖ. Ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου μὲ τὴν περιπέτεια «ποὺ θὰ θυμόσαστε σ' ὅλη σας τὴ ζωή».

Ἐλενίτσα Καραζόγλου, λυσόχαρτο ἔστειλα. Ἂν τὸ μελάνι ἀπλώνῃ μπορεῖς νὰ γράφῃς τὶς λύσεις σου μὲ καλὸ μαῦρο μολύβι. Βάβεια νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, ἀφοῦ τόσο σ' εὐχαριστεῖ ἡ κίνησή μου. Ναί, εἶδες τί σχολαστικὴ γλῶσσα ποὺ γράφαμε ἄλλοτε ; Ἀλλὰ τώρα, μὲ τὴ ζωντανὴ δημοτική, τὰ παιδιὰ μὲ διαβάζουν μὲ περισσότερη εὐκολία κι' εὐχαρίστηση. Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου.

Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη, *Μαῦρο Ρόδο*. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμό ποὺ ἀντάμειψε τοὺς τόσους σου κόπους. Τὸ ψευδώνυμο ποὺ λές σοῦ ἐνεκρίθη στὸ προηγούμενο φυλλάδιο καὶ βέβαια θὰ τό εἶδες. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὰ ταξίδια σου, τοὺς συγγενεῖς σου, τὸ μικρὸ Μπέμπη καὶ ὅλα. Περιμένω τώρα γράμμα σου ἀπὸ τὴν Πορταριά.

Στέφανε τῆς Δόξης, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προδιδασμό σου, καθὼς καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο ποὺ ἐπῆρες. Αὐτὸ δὲν ἐπρόφτασες νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἐσύ, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὴ *Ζακυνθινούλα*. Εἶναι πραγματικῶς ἀχαρακτήριστοι αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν Μ. Μυστικὰ καὶ δὲν ἀνταποδίδουν ὅσα τοὺς στέλνουν. Ἐπίσης κι' αὐτοὶ ποὺ προκηρύσσουν διαγωνισμοὺς μὲ βραβεῖα, κι' ὄχι μόνο βραβεῖα δὲν δίνουν, παρὰ οὔτε ἀποτελέσματα δημοσιεύουν. Εὐτυχῶς τὰ «κρούσματα» αὐτὰ εἶναι λίγα.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, *Παναγιώτη Σπυρόπουλε*. Σὲ ἐνέγραψα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ σοῦ ἔστειλα ὅλα τὰ φυλλάδια ποὺ βγῆκαν ὡς τώρα. Ἐπίσης Ὀδηγὸ καὶ λυσόχαρτο. Βέβαια, σ' αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ πρέπει νὰ γράφῃς τὶς λύσεις σου. Ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, *Ταυρομάχε*, ποὺ τώρα μοῦ γράφεις συχνά. Γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Γιὰ τὴν καθυστέρηση τῆς «Κυριακῆς» σᾶς ἀποζημιώνει κάπως ἡ «Μικρὰ» ποὺ ταποτελεσματά της δημοσιεύω σήμερα ἐκτενῆ καὶ εἰκονογραφημένα.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὸ γυρισμό σου, *Ἤσυχο Ἀκρογιάλι*—θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση—καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα, τὸ βραβεῖο τῆς Ἐπιμελείας καὶ τὸ βραβεῖο Καλῶν Τεχνῶν. Γιὰ τὸ «Καλλιφρόνειο», ἀφοῦ δὲν σ' εὐνόησε ὁ κλῆρος, δὲν πειράζει· εἶναι σὰν νὰ τὸ πῆρες κι' αὐτό. Φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ περνᾶς τώρα στὴ Βουλιαγμένη. . .

Μικρὴ Δαΐδη, Ἀεροπορίνα, Νινέττα, Πόλις τῶν Ὀνείρων, Παιχνιδιάρα, Ὀρεινὲ Κερκύρας (τὸ παλιότερο γράμμα), *Ἀμφιτρύων, Λυγερὴ* καὶ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραῖα γράμματα ἐδιάβασα μὲ μεγάλη εὐχαριστήση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Δυστυχῶς δὲν ἔμεινε τόπος νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναναώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Θηριοδαμαστής, ἀ. (ΓΣ). Ἀτρόμητος Θαλασσόλυκος, ἀ. (ΜΡ). Μικρὸς Σωματοφύλαξ, ἀ. (ΓΠ). Τρελλοκόριτσο κ. (? . . .) Κάθριν Ἀρβανέσκω, κ.(ΕΜ). Βασιλάκης Σωτηριανός, ἀ, (ΒΠ). Ἰζόλδη, κ. (ΡΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Λοξίας, ἀ. Λατζ Μπρούνι, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

10ο Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορὲς δρ.	1489
Ἀεροπορίνα . . . . . »	20
Κεραμίδιος Γέτος . . . . . »	20
Ἰζόλδη . . . . . »	10
Γρῖφος . . . . . »	30
Τὸ ὅλον μέχρι 5 Αὐγούστου : δρ.	1569

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Εὐάνναν* (ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάσεσή σου δρ. 13,30· ὄχι ἡ φωτογραφία ποὺ θὰ στείλῃ καναὲς γιὰ τὸν Διαγωνισμό, πρέπει νὰ εἶναι δική του· μπορεῖ ὅμως, ἀντὶ γιὰ ἀγροτικὸ σπιτάκι, νὰ παριστάνῃ καὶ μιὰ βαλλίτσα·) *Ὑποπολίαρχον Κρίστιαν* (ἐξετέλεσα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Φράνσατ Τὸν* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προδιδασμό καὶ σὲ περιμένω· κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Βερόνικα* (σήμερα ἔπεσε στὰ χέρια μου ἕνα παλιό σου γράμμα· ἀλλὰ μοῦ ἔγραφες καὶ κατόπι καὶ σοῦ ἀπάντησα στὸ προηγούμενο· ἔλαβα ὅπ. ὅφει μου κι' ὅσα μοῦ γράφεις στὸ παλιό·) *Πειρακτήριο* (τὰ ἔλαβα ὅλα· δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ

ἂν οἱ λύσεις σου ἔχουν λάθη, γιατί δέν τίς εἶδα ἀκόμη) ***Κορυδαλὸν*** (ἔστειλα· ἐλπίζω τώρα νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησι τακτικά· σὲ συγχαίρω ποὺ τελείωσες τὸ Δημοτικὸ καὶ θὰ πᾷς στὸ Γυμνάσιο· καλὴ πρόοδο!) ***Θλιμμένην Μελωδίαν*** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λίαν καλῶς· ἔστειλα 10 τετράδια· περιμένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα·) ***Γλαῦκον*** (αὐτὸ καθὼς θὰ εἶδες ἀν ἐνέκρινα· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα καὶ χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου νὰ λάβῃς μέρος στὴν κίνησι· Ὀδηγὸ καὶ φυλλάδια ἔστειλα·) ***Λογχοφόρον τῆς Βεγγάλης*** (καὶ τὸ δικό σου ψευδώνυμο ἐνέκριναν μετὰ χαρᾶς κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Κόκκινον Γαΐδαρον*** (γιὰ νάλλάξῃς ψευδώνυμο, πρέπει νὰ στείλῃς 10 δραχμές·) ***Βαλιώτικο Διαβολάκι*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***26 Ἰουλίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἴδε προκήρυξη εἰς τὴν σελίδα 322. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου.

434. Λογοπαιγνικὸς Λεξίγριφος

Στὸν τοῖχο ἕνας διώκτης
Κοντά-κοντὰ πηγαίνει
Καὶ κατεργάρης πρώτης
Ἀπὸ κεῖ-μέσα βγαίνει,

Βασίλειος Βουλγαρακτένος

435. Λεξίγριφος-Ἀναγραμματισμὸς

Εὐχάριστο συναίσθημα
Ἀνάποδα διαβάζω,
Προσθέτω καὶ λεξίτσα
—Ἀρχαῖο ὁμωνυμικό—
Καὶ ξαφνικὰ ἕνα ἔντομο
Στὸν τοῖχο μου κοιτάζω,
Ψηλὰ σὲ μιὰ γωνίτσα,
Νὰ στέκῃ δίλερό.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

436. Μεταγραμματισμὸς

Τοῦ Χριστοῦ μας μαθητής,
Ἂν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι,
Μέγας στρατηγὸς εὐθὺς
Ἀθηναῖος ξαπροβάλλει.

Πίστις-Πατρὶς

437. Αἴνιγμα

Κλεινὸ ρωμαῖο στρατηγὸ
Στὸ ἀρσενικό μου.
Ἄσχημο ζῶο φορτηγὸ
Στὸ θηλυκό μου.

Ἴσις

438. Μαίανδρος

```
* * * * *   * * * * *   * * *
*         *         *         *
*   * * *   *   * * *   *   *
*   *       *       *       *
* * *   * * * * *   * * * * *
```

Νάντικαταστάθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: ἄγριον ζῶον, φυσικὸν θαλάσσιον φαινόμενον, ὅταν δὲν ὁμιλῇ κανείς, θεά, πρόθεσις, σύνδεσμος, τρόφιμον ἀπαραίτητον, λείψανον, νῆσος τῶν Κυκλάδων, πρόθεσις, χρονικόν, βεβαιωτικόν, προφήτης, ἔντομον, ρῆμα.

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

439. Κρυπτογραφικὸν

123456761	=	Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
2165	=	Υἱὸς Ἑβραίου πατριάρχου
36141	=	Νῆσος
4741	=	Ζῶον
5136	=	Εὔφλεκτον
67761	=	Ἀρχιερεὺς
72116	=	Πτηνόν.

Ἥρως τοῦ 13

440. Ἐλλιποσύμφωνον

ο-ι-εαιει-ου-αο-οου

Φοίβη

441. Ἐπιγραφὴ

Ε Ρ Ε Ι
Φ Ν Α Ι Μ Η
Ο Ν Η Ρ Α Ζ
Π Η Δ Ρ Ε Κ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἀφανὴς Ἥρως

442. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ τῶν ἀρχικῶν των γραμμάτων, ἀποτελοῦν πέλαγος:

νοννεχής, πνεῦμα, ἐγείρω, ἀφετηρία, ἄόριστος, πτδινός, βορρᾶς.

Ἀγγουρολογιώτατος

443. Γρῖφος

```
        ο        νε
    ο       ο        νε        νε
        γ'                 ος
    ο       ο        νε        νε
        ο                  νε
```

Σίφουνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 21

238. Ὑδράργυρος (Ὕδρα, ἄργυρος). 239. Φήμη (φῖ, μῖ). — 240. Οἶνος-ὄνος. — 241. Τὸ γράμμα Ρ καὶ τὸ γράμμα Σ.—242.

Μ Ε Γ Α Ρ Ο Ν		ΤΑΜΕΡΛΑ-
Ε Ε Ι Υ		ΝΟΣ
Γ Ε Γ Ο Ν Ο Σ		τρον,
Δ Ο Ι Τ		Ρέα,
Ρ Ι Ν Ι Σ Μ Α		Ὄλορος,
Ο Ο Μ Ζ		—244-248.
Ν Υ Σ Τ Α Ζ Ω		Κ:

243. ('Ἄρτα, μέ Ἔρασμος, λάλος, νερόν, Σάμος). Διὰ τοῦ ***τόκος, κηρὸς*** (ἢ ***μῆκος***), ***Κύμη, ἄκρος, κύτος***.—249.

ΑΡΧΗ ΣΟΦΙΑΣ ΦΟΒΟΣ ΚΥ-	Χ Ρ Α
ΡΙΟΥ	Ο Σ Η
('Η ἀνάγνωσις κατά στί-	Φ Ι Α
χον ἐκ τῶν ἄνω, πότε ἐξ ἀρι-	Σ Φ Ο
στερῶν καὶ πότε ἐκ δεξιῶν:	Σ Ο Β
ἄΧΡΑντος, νΟΣΗμα, 'ΕΦΙΑλ-	Ρ Υ Κ
της, ἀΣΦΟδελος, ἰΣΟΒιος, δ-	Ι Ο Υ
ΡΥΚτόν, ΓΙΟΥγκοσλαβία).—	

250. ***Ἡ μέση ὁδὸς ἀρίστη*** (η μὲ σι, ὧδ' ὡς, ἀρ εἰς τί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6**, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. **1** καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. **1,50**. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. **5**. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ'—519]

Επαναλαμβάνουμε: Δικηγορίνα = Χιωτοπούλα=Παντελάκη. Ἐὰν θέλῃ νὰ τὸ ἀναιρέσῃ, παρακαλεῖται νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀγγελία: «Δὲν λέγομαι Παντελάκη οὔτε εἶμαι ἡ Χιωτοπούλα». Μὲ βεβαίωσιν Διαπλάσεως. Περιμένουμε!!!...

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΖ'—520]

Μ*ίστερ **Χόλμς***, πάρε τὸ ***φίλο*** σου κι' ἐλάτε στὸ σπίτι μου. Γράμματα ἔλαβες; Ὁ ὄφις θυμώνει!..

Κοσμοκράτωρ

[ΑΖ'—521]

Σ*τέλλα **Βιολάντη, Πόλις τῶν Ὀνείρων***, λάβατε τὸ καταστατικό;

Δεοντόκαρδος

[ΑΖ'—522]

Τ*σάρεβιτς*, πῶς πάει ὁ «Λευκὸς Πύργος»;... ***Γλεντζὲς***

[ΑΖ'—523]

Λ*όρδε **Βύρωνα***, τί γίνεσαι;

Τσάρεβιτς

[ΑΖ'—524]

Τ*σάρεβιτς*, τὸ γράμμα σου τὸ πῆρα. Περιμένω τὴ νέα σου Δ/σή, γιὰ νὰπαντήσω.

Νινέττα

[ΑΖ'—525]

Αος ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. ***Ἀπάντησις: Ἔμμετρη ἢ πεζή.***

Θέμα: «Ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τῆς ζωῆς σας». ***Συμμετοχή:*** Ἐλευθέρα (ἄνω τριδράχμου). ***Προθεσμία:*** Μηνιαία. ***Βραβεῖα:*** Τρία, Ἔπαινοι τρεῖς. Πρῶτον Βραβεῖον: ***Στυλὸ*** μὲ χρυσὴ πέννα. Δεύτερον: «Ἄθλιοι» (Οὐγγώ). Τρίτον: «ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ» (Ἀνερύ). ***Διεύθυνσις:*** Ζωὴν Θεοδοσίου. (Διά: Α). Συνοικισμὸς 121. Σύρος. Διαπλασόπουλα-ες, ἔχουμε ἀπόλυτη πεποίθησι στὴν ὑποστήριξή σας.

«ΜΥΣΤΥΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΖ'—526]

Δ*ιαπλασόπουλα ες* τῆς ***Ὕδρας***, ὑποστηρίξατε τὸν παραπάνω διαγωνισμό μας.

Ὑδραιόπουλο

[ΑΖ'—527]

Ρ*οζ-**Λιζόν***, στὶς ἔβρεξε ἡ μαμὰ γιὰ τὸ μαγιό;

Πόλις τῶν Ὀνείρων

[ΑΖ'—528]

Α*ποτελέσματα διαγωνισμοῦ μας*: Βραβεῖα τρία: 1ον Ἀμφυτρίων, 2ον Βάρθερος, 3ον Μαργιολάκι.—Ἔπαινοι δύο: 1ος Ρηγγολέτος, 2ος Τσάρεβιτς. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ-ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΑΖ'—529]

Ν*ινέττα*, πῶς πέρασες τόσες μέρες στὸ Μακροχῶρι; Μπάνια, διασκέδαση κι' ἄγιος ὁ Θεός ἔ;

Τζεϋλὰν

[ΑΖ'—530]

Δ*ιαπλασόπουλα*: Πρωτοσεισερχομένη στὸ σαλονάκι σας χαιρετῶ ὅλους-ες. Θέλετε μερικὰ πορτραῖτα;.. ***Πικολίνο***: = Ψιλή, ἀδύνατη, νόστιμη, μαλιὰ καστανὰ σκοῦρα. ***Ἰωνία***: = ('Αμαζὼν) ψιλή, ἀδύνατη, νόστιμη, μαλιὰ μαύρα. ***Ραῖσσά, Δόλυ***, θέλετε καὶ τὰ δικά σας; ***Ἀμαζόνες***, τί γίνεσθε; Ἔσεῖς ***Τρελλοπαρέα;***

ΤΡΕΑΔΟΚΟΡΙΤΣΟ

[ΑΖ'—531]

Π*ρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες.

Ἰζόλδη

[ΑΖ'—532]

Χ*αιρετῶ τὶς Διαπλασοπούλες-λα. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Δ/σις: (ΑΖ'—93). ***Χάρυ Μπῶρ***, ἂν θέλῃς ξανανειώνει καὶ πάλι ἡ διακεκομμένη ἀλληλογραφία μας.

Βασιλεὺς Σοβαρότητος

[ΑΖ'—533]

Ξ*ανθὴ **Νεραΐδα***, πηγαίνεις πολλὰ χρόνια στὴν ***Αἴγινα***; Τί κάνει τὸ Κέ, ὁ Ἀη-Νικόλας; (Κ. . . .); . . . Τὰ Πλακάκια, ἡ Κολώνα; . . . Κάνε κάπου-κάπου καμμιὰ βουτιὰ ἀπ' τὴν ξέρα. . . γιὰ τόν:

ΚΟΜΗ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—534]

Σ*τέλλα **Βιολάντη, Πόλις τῶν Ὀνείρων, Ἄσμα τῶν Ἀγγέλων***, ἡ γνωριμιά σας μὲ κατεύθυνσίασε.

Ζακινθινούλα

[ΑΖ'—535]

Τ*ρελλὴ **Νεότης*** μου, σ' εὐχαριστῶ. ***Φοίβη, χρόνια τρισευτυχισμένα. Χρυσόθεμις***, περιμένω.

Ζακινθινούλα

[ΑΖ'—536]

Σ*οβαρολογεῖς **Κόμη Ὀπλιγκαντώ***;;; Ἀποκάλυψε μας, παραβαίνοντας γνώσει τοῦ Διαπλασόκοσμου τὴν [ΑΖ—287]. Καλὴ ἐπιτυχία, ***Μωρουδέλι*** μου!!! ***Σίλλερ***

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψωρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι